

Lilac

蝶之灵 เต๋ยจื่อหลิง เขียน
เนโกะ & จิตนภา แปล
KORN วาด

โลกใบนี้

卡牌密室

โลกแห่งไฟ

卡牌密室

5

เตี้ยจ้อหลิง

เขียน

เนโกะ & จิตนภา

แปล

Lilac

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✂ @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

หากผู้อ่านพบหนังสือเล่มใดมีหน้ากระดาษสลับ หน้าขาดหาย หน้าว่าง สีส้มจางอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพิมพ์ไม่ได้มาตรฐาน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน สามารถเปลี่ยนเป็นเล่มใหม่ได้ โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ 📘 amarinbooks

หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

หลังจากผ่านห้องลับ 8 โพลแดง กลียุคมาได้ ตอนนี้สมาชิกในทีมต่างก็
เข้าหาและรู้จักกันมากขึ้น โดยเฉพาะเซียวโหลวกับอวี๋หานเจียง ในห้องลับที่
ผ่านมานั้นพวกเขาได้รับบทบาทเป็นคู่สามีภรรยา แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ แต่
ความรู้สึกของพวกเขาเปลี่ยนแปลงไป

ส่วนแผนการต่อไปของสมาชิกในทีม เมื่อเป้าหมายสำคัญที่สุดของทุกคน
คือการรีบออกไปจากโลกใบนี้ โดยเฉพาะเมื่อมีสมาชิกที่รอเข้าทีมอยู่อีกถึง 4 คน
ไม่สมควรเลยหากพวกเขาจะยื้อเวลาต่อไป ดังนั้นขอเชิญนักอ่านทุกท่านร่วม
ฝ่าด่านห้องลับถัดไปกับพวกเขาได้เลยค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Blood (เลือด)
- Death (การตาย)
- Gore (เนื้อหามีความโหดร้ายและรุนแรง)
- Homicide (การฆาตกรรม)
- Mental and Emotional Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)
- Suicide (การฆ่าตัวตาย)
- Torture (การทรมาน)

8 ໂພແດງ ກລີຍຸດ (ຕົວ)

185

ผ่านด่าน

เมื่อกลับมาที่มีสัดส่วนตัว ทุกคนได้เจอกับผู้คุม A โปแดงที่ยิ้มอย่างเป็นมิตรอีกครั้ง

เยฉีเห็นพี่สาวโปแดงก็อดแหวะไม่ได้ “พี่สาว พี่ช่วยมีเหตุผลหน่อยได้ปะ ดันให้ผมเล่นเป็นตัวเอกทองนางโลมอะไรนั่น คิดออกมาได้!”

ผู้คุม A โปแดงยิ้มตาหิเอ้อย “อายุกับความสามารถพิเศษของคุณเหมาะกับสถานะนี้ที่สุดแล้ว ไม่งั้นยังงี้ ให้ฉันให้เหล้ามั่วแต่งเธอ”

มั่วเส่วหมินมูมปากกระตุก “ละเว้นผมเถอะ”

เยฉีอัดอั้นตันใจจะตายอยู่แล้ว ไม่อยากสนใจผู้คุมที่ยิ้มตาหิคนนี้

ผู้คุม A โปแดงมองไปทางเซียวโหลวกับอวิหานเจียง ถามยิ้มๆ “ทั้งสองคนละะ พอใจกับสถานะที่ฉันจัดให้ไหม”

อวิหานเจียง “...”

เซียวโหลว “...”

พวกเขาควรบอกว่าพอใจหรือไม่พอใจดีละ

อวิหานเจียงหน้าแข็งทื่อ ตัดสินใจไม่ตอบคำถามนี้ เซียวโหลวหูแดงน้อยๆ เห็นได้ชัดว่านึกถึงวันเวลาที่ได้ร่วมเรียงเคียงหมอนกับอวิหานเจียง แม้ทุกคืนพวกเขาจะห่มผ้าห่มพุดคุยกันอย่างเดียว แต่อวิหานเจียงอยู่ข้างตัวเขาแค่ตัวเอง ภายใตผ้าห่มผืนเดียวกันล้วนแล้วแต่เป็นกลิ่นสอโรโมนเข้มข้นของชายหนุ่มผู้นี้ เซียวโหลวแค่คิดก็ใจเต้นรัวเหมือนตึกถล่ม

ผู้คุม A โปแดงเห็นพวกเขาไม่ตอบจึงยิ้มตาหิพูตว่า “ยินดีกับพวกคุณด้วยที่ผ่านด่านสมบูรณแบบ ดูของรางวัลเถอะ เป็นไฟเนื้อเรื่อง”

ตรงหน้าของทุกคนปรากฏไฟเนื้อเรื่อง [กลียุค] ที่แรกนึกว่าไฟเนื้อเรื่องจะเล่นซ้ำเรื่องตอนที่เสียนเพียวงยาพิษฆ่าฮองเฮา เหมือนกับไฟเนื้อเรื่องก่อนๆ หน้านึกไม่ถึงว่าไฟเนื้อเรื่องครั้งนี้ตัวละครจะเป็นพวกเขาเสียเอง!

ไหม้ไลน์ของไฟเนื้อเรื่องเป็นช่วงปีที่พวกเขาออกมาจากห้องลับพอดี หลังจากต้องตัดรางวัลอย่างงามให้กับจวนเงินเจียงแล้ว เนื่องจากไส้ศึกเชี่ยวชาญวิทำหน้าที่ได้ดี ด้วยการแนะนำอย่างแข็งขันของแม่ทัพพลินยังได้ขึ้นเป็นรองแม่ทัพในกองทัพ ได้อ้ายกลับเจียงโจว รับหน้าที่รักษาความสงบของชายแดนแคว้นจ้าวกับแคว้นฉี

แบบนี้เขาก็เจอพี่ชายได้บ่อยๆ แล้ว และถือโอกาสจับตาดูอวีห่านเจียงเพื่อไม่ให้ไต้เท้าอวีรังเกาหนัพ

อวีห่านเจียงกับเซียวโหลวสามีภรรยารักใคร่กลมเกลียว เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้คนครหาว่า “ไม่มีบุตรสืบสกุล” ทั้งสองจึงรับเลี้ยงเด็กชายหนึ่งหญิงหนึ่งที่เจียงโจว ล้วนแต่เป็นเด็กที่สูญเสียพ่อแม่ท่ามกลางความวุ่นวายของภัยสงครามดูในภาพแล้วเด็กน้อยน่ารักทั้งสองเรียกอวีห่านเจียงว่า “ท่านพ่อ” เรียกเซียวโหลวว่า “ท่านแม่”...

เซียวโหลวหน้าแดงหูแดง

เดี๋ยวก่อน ไฟเนื้อเรื่องที่พี่สาวโปแดงให้ครั้งนี้มีอะไรผิดไปหรือเปล่า

เย่ฉีอ้าปากค้างตาถลนด้วยความตกตะลึงอยู่ข้างๆ มองภาพไต้เท้าอวีและฮูหยิน “รักใคร่กันสุดหัวใจ” “บุตรสาวบุตรชายพร้อมหน้า” ในหน้าจอใหญ่พูดด้วยสีหน้าซับซ้อน “ไฟเนื้อเรื่องบ้าบออะไรกัน ทำไมพวกเราถึงเป็นคนแสดงเองละ”

ผู้คุม A โปแดงยิ้ม “พวกคุณมีผลต่อโลกกลียุค จะหายไปดื้อๆ ไม้ได้อยู่แล้วหรือเปล่า ไฟเนื้อเรื่องใบนี้คือชีวิตต่อมาหลังจากนั้นในโลกใบนั้นของพวกคุณ ไม่ต้องร้อนใจ ค่อยๆ ดูเรื่องราวของห้องลับกลียุคให้จบ”

ห้าปีให้หลังอวีห่านเจียงกลับมายังเมืองหลวง ได้เลื่อนยศตลอดเส้นทางและท้ายที่สุดได้รับการอวยยศเป็นอัศวินมหาเสนาบดี กลายเป็นผู้ช่วยมากความ

สามารถของฝ่าบาท

เซียวโหลวพาหลิวนีกลับไปด้วย หลิวนีเปิดโรงหมอแห่งหนึ่งในเมืองหลวง รักษาอาการป่วยช่วยเหลือคน

ซีหวิ้นเยว่หลังจากติดตามองค์หญิงเก่ากลับเมืองหลวงแล้ว องค์หญิงเก่าได้ยืนยันว่านางชอบพอกับหลงเซินองค์รัชชของจวนอ๋อง จึงตัดสินใจให้แต่งงานกับหลงเซิน

มั่วเสว่หมินคอยติดตามอวิ๋หนเจียงเป็นที่ปรึกษาตลอดเวลา ตอนที่อวิ๋หนเจียงกลับมาเมืองหลวงก็พาเขากลับมาด้วย

ส่วนเล่าซิงก็อยู่กับเยฉีนั้น...

เนื่องจากหอนางโลมปิดตัวลง ด้วยความช่วยเหลือของคุณชายใหญ่สกุลเล่า แม่นางเยฉีซื้อหอจั่วงหยวนในเจียงโจว เปิดภัตตาคารเป็นเจ้าแค้นน้อยเล่าซิงก็เฝ้าลงทุนในหอจั่วงหยวน ทั้งสองคนร่วมงานกันหาเงิน แต่วันนับก่อนเงินก็น้อยอย่างสุขสำราญ

เยฉียิ้มชม “ผมพอใจกับตอนจบที่จัดให้มาก!”

เล่าซิงก็เอ่รีตาถาม “เกิดอะไรขึ้นกับผมหลังจากนั้น ไม่ได้แต่งงานมีลูกเธอ”

ผู้คุม A โปแดงตอบ “ในห้องลับนี้คุณเป็นแค่ตัวประกอบไม่สำคัญ เลยไม่รวมเนื้อเรื่องภายหลังของคุณไว้”

เล่าซิงก็เอ่ “...”

ขณะแบบนอนมาแล้วไร้สิทธิมนุษยชนเธอ มีสิทธิ์อะไรที่ตอนจบของอวิ๋หนเจียงกับเซียวโหลวในโลกนี้ถึงมีลูกสาวลูกชายพร้อมหน้า เป็นผู้ชนะในชีวิตจริง ส่วนเขาลงทุนในภัตตาคารสักแห่งก็จบแล้วเธอ

เห็นทุกคนในไฟเนื้อเรื่องล้วนแต่งตัวด้วยชุดโบราณ มีตอนจบของตัวเองในอีกโลกหนึ่ง

เซียวโหลวอารมณ์ซับซ้อน ราวกับเขาได้มีประสบการณ์เป็นสามภรรยา กับอวิ๋หนเจียงมาชาติหนึ่งจริง ๆ

พวกเขาไม่ใช่แค่สามภรรยาที่รักกันดี แต่ยังรับเลี้ยงเด็กอีกสองคน ในภายหลังอวิ๋หนเจียงจึงดำรงตำแหน่งอัศวินเสนาบดี อยู่ใต้คนผู้หนึ่ง แต่อยู่เหนือคน

นับหมื่น เขาเป็นขุนนางใจซื่อมือสะอาดทั้งชีวิต กับเซียวโหลวฮูหยินผู้นี้ก็เสมอดัน เสมอปลาย ไม่เคยคิดรับอนุ เซียวโหลวเองก็คอยช่วยเหลือสามี่เสมอ อวี่ห่านเจียง เจอเรื่องลำบากอะไรในราชสำนักมา เขาจะช่วยวิเคราะห์แล้วออกความเห็น เล็กน้อย...

ทั้งสองมีชีวิตอยู่ถึง 70 ปีแล้วจึงลาโลกตามกันไป ทั้งยังให้อนุชนรุ่นหลัง ผังไว้ร่วมกัน

อวี่ห่านเจียง “...”

ไฟเนื้อเรื่องใบนี้ทำให้ทุกคนอารมณ์ซับซ้อน รู้สึกเหมือนตัวเองมีร่างแยก อยู่ในอีกโลกหนึ่ง

อวี่ห่านเจียงมองเซียวโหลว พบว่าฝ่ายนั้นหลบสายตา หูแดงเถิกไป ตั้งนานแล้ว

เขาใจเต้น อดพูดขำหุเซียวโหลวไม่ได้ “ตอนจบแบบนี้สมบูรณ์มาก คุณคิดว่ายังไง?”

เซียวโหลว “...ก็พอได้”

ตอนจบของกลียุคคือ ย่องต้องคืบปัจจุบันกลายเป็นจักรพรรดิที่มีพระปรีชาสามารถแห่งยุค อวี่ห่านเจียงก็กลายเป็นอัศวินมหาเสนาบดีที่ราชฎรยกย่อง เล้าชิงเก้อกลายเป็นเศรษฐีอันดับหนึ่งแห่งต้าฉี หลงเซิน ชวีห้วนแย่ว มั่วเสวี่หมิน หลิวเฉียว เยฉี และคนอื่นๆ ต่างมีที่ไปของตัวเอง

พวกเขาไม่ใช่ผู้สัจจในโลกล้วน แต่มีส่วนร่วมในเนื้อเรื่องของโลกใบนั้น เปลี่ยนแปลงรูปแบบของทั้งสี่แคว้น พร้อมทั้งช่วยฝ่าบาทสร้างความสงบในกลียุค ทำให้อาณาประชาราษฎร์ได้ใช้ชีวิตสุขกายสบายใจและสงบสุข นี่ถึงจะเป็นการ “ผ่านด่านสมบูรณ์แบบ”

แม้เรื่องทุกอย่างพวกนี้จะปรากฏตามสถานการณ์ของไฟ [เนื้อเรื่อง]

ทว่าตอนจบของโลกห้องลับ “กลียุค” นี้ก็สมบูรณ์มากจริง ๆ

เพียงแค่ “สมบูรณ์” ที่อวี่ห่านเจียงพูดถึงในที่สุดแล้วคือสมบูรณ์ตรงตาม ความหมายของตัวอักษร หรือว่าเขากับเซียวโหลวในโลกนี้เป็นสามี่ภรรยากัน โดยสมบูรณ์ เซียวโหลวไม่แน่ใจ แล้วก็ไม่กล้าถามด้วย

ถึงอย่างไรอวี่ห่านเจียงก็แสดงออกอย่างตรงไปตรงมาในโลกห้องลับ

ช่วงเวลานั้นๆ นี่ต่อให้ทั้งสองร่วมเรียงเคียงหมอนกันทุกวันก็ไม่เคยกระทำการ
สักสิ่งใดๆ สิ่งที่เราเรียกว่า “คืนเข้าหอ” นั้นเป็นเพียงเรื่องในความทรงจำที่ไม่เคย
เกิดขึ้นจริง อย่าว่าแต่ວິຫານเจียงจะกอดเขาบนเตียงเลย จูบยังไม่ต้องพูดถึง
อย่างมากก็แค่โอบไหล่เขาเบาๆ เรียกว่า “ฮูหยิน” เท่านั้น

เซียวโหลวจิตใจสับสนวุ่นวายเหมือนด้ายพันกัน รีบเก็บไฟเนื้อเรื่องลงใน
กระเป๋ไฟ

ไฟเนื้อเรื่องใบนี้เขาจะไม่เปิดดูอีก

ดูตัวเองกับວິຫານเจียงอาศัยสถานะคนยุคโบราณแสดงเป็นอัศวินหา-
เสนาบดีอวีแห่งแคว้นต้าฉีกับฮูหยินตลอดชีวิต เขารู้สึกอย่างแท้จริงว่า...

มันช่างงดงามเหลือเกิน

ความรักแบบนั้น งดงามจนเขาไม่อยากเชื่อ

ทุกอย่างจบลงแล้ว มองดูทางเกวียน ลือเซ็ดขาว และชุดเดรสบนตัว
ของเพื่อนร่วมทีมที่อยู่รอบๆ การแต่งตัวที่ทันสมัย ราวกับได้ตื่นจากฝันหะลุมิติ
ในที่สุด

หัวใจเซียวโหลวหมดอาลัยตายอยาก

เมื่อก่อนผ่านด่านแล้วเขาคิดแต่อยากจะรีบกลับไปเมืองหลัก แต่ครั้งนี้
หลังผ่านด่านแล้ว...คาดไม่ถึงว่าจะอาลัยอาวรณ์เล็กๆ

ວິຫານเจียงก็กำลังทวนนึกถึงเนื้อเรื่องเมื่อครู่เช่นกัน แก่เฒ่าผมหงอกขาว
ไปพร้อมกับเซียวโหลวเป็นสิ่งที่เขาหวังอยู่ในใจตอนออกจากโลก “กลียุค” คิด
ไม่ถึงว่าในโลกใบนั้น เขากับเซียวโหลวจะแสดงเป็นสามีภรรยากันทั้งชีวิตจริง ๆ

ทั้งสองคนต่างไม่พูดอะไร เพื่อนร่วมทีมที่อยู่ข้างๆ มองหน้ากันเลิกลัก

ศาสตราจารย์เซียวกับผู้กองอวีเหม่อพร้อมกันนี้มันอย่างไร

หีบสมบัติจากการผ่านด่านแปลงประกายสีทองก็อยู่ตรงหน้าตัวเอง พวกเขา
สองคนมองไม่เห็นเธอ

186

จับของรางวัล (ต้น)

ห้องลับ 8 โพลแดง ทีมผ่านด่านสมบรูณ์แบบและได้ประเมินคะแนนระดับ S ของรางวัลย่อมไม่น้อย

เชียวโหลวตั้งสติกลับมา พบว่าเพื่อนร่วมทีมต่างยืนมองเขาจากด้านหลังด้วยความสงสัย พอรู้สึกตัวว่าตัวเองดูเนื้อเรื่องใจลอยไป ใบหูของเขาก็แดงเรื่อๆ กระแอมกระไอขึ้นมาทันที พูดอย่างขิงขัง “ด้านนี้มีของรางวัลอะไรบ้าง”

ในที่สุดประโยคที่เย่จื๋อคอยก็มาถึงสักที เขาเดินเข้ามามองผู้คุม A โพลแดงอย่างกระตือรือร้น “พี่สาวโพลแดง ด้านนี้พวกเราใช้เวลาเกือบครึ่งเดือน แล้วยังเป็นห้องลับระดับ A ด้วย ยากกว่าระดับ B กับ C ก่อนหน้านี้ยะเยอะมาก ของรางวัลก็ควรจะมีเยอะกว่าหน่อยหรือเปล่า”

ผู้คุม A โพลแดงยิ้มพลางพูด “นั่นแน่นอนอยู่แล้ว ฉันจะแจกของรางวัลประจำด่านให้ทุกคนก่อน”

นิ้วมือของเธอสะบัดเบาๆ ตรงหน้าทุกคนปรากฏไฟไหม้ขึ้นลึบไป

ไฟมากมายเรียงรายอยู่ด้วยกันอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย เชียวโหลวเองก็อดตาเป็นประกายไม่ได้

ปรากฏว่าพอพลิกดู

ดันมีไฟอยู่แปดใบเป็นชุดที่พวกเขาเคยสวมในห้องลับสมัยโบราณ!

อย่างเช่น “ชุดขุนนางอัศวินมหาเสนาบดี” ของอู่ห่านเจียง “ชุดฉางซานสี่ชาวพระจันทร์” ของเชียวโหลว “ชุดดำพรางตัว” ของหลงเซิน “ชุดผ้าไหมจีน”

ของเล่าซิงเกอ...ถึงขั้นมี “ชุดสิ่งตัดสำหรับตัวเอกหอเทียนเซียง” ของเยจิด้วย

เยจิเห็นไฟใบนี้เกือบกระอักเลือดออกมาเต็มปาก “ชุดสิ่งตัดสำหรับตัวเอกหอเทียนเซียงมันบ้าบออะไรกัน ผมไม่อยากहनถึงประสบการณ์ใส่ชุดแดงแปร๊ดแต่งตัวเป็นผู้หญิงชุดนี้อีก ไม่คิดว่าย่างเปลี่ยนชุดเป็นไฟให้รางวัลพวกเราอีกหรือ ชุดนี้ไม่มีพลังต่อสู้สักหน่อย!”

ผู้คุม A โผแดงอธิบาย “นี่เป็นไฟที่ระลึกของห้องลับ 8 โผแดง ต่อไปถ้าพวกคุณขาดชุดก็เปลี่ยนมาใส่ชุดโบราณนี้ได้ตลอด ข้อดีของชุดนี้คือเปลี่ยนเป็นไฟได้ พกพาสะดวกมาก พกเข้าไปในโลกห้องลับไหนก็ได้ คอสเพลย์ชุดโบราณได้ทุกเวลา”

ทุกคน “...”

ชีวันแย้วรับไฟมาลองดูด้วยความสงสัยใคร่รู้ เธอพบว่าหลังจากเปิดใช้ไฟ ท่อนบนล่างเปลี่ยนการแต่งกายทั้งตัวทันที เป็นเสื้อผ้าผู้ชายชุดนั้นที่เธอเคยใส่ในห้องลับกลียุค ดูองอาจสง่างาม

ชีวันแย้วระบายยิ้มบอกด้วยความพึงพอใจ “เปลี่ยนชุดในพริบตา ใช้ดีเหมือนกันนะเนี่ย อีกอย่างวัดตัวสิ่งตัดด้วย ขนาดกำลังพอดี ชุดโบราณแบบนี้จ่ายเงินในเมืองจันทราก็ยังซื้อไม่ได้เลย บางทีในอนาคตอาจมีโอกาสดีได้อีก”

เทียบกับชุดทั่วไปที่ต้องลงมือสวมเอง ไฟ [เสื้อผ้า] ที่ห้องลับโผแดงให้รางวัลในครั้งนี้ขอแค่เปิดใช้งานก็สามารถเปลี่ยนชุดได้ทันที ชุดนี้เท่ากับทำให้ทุกคนคอสเพลย์ชุดโบราณได้ทุกที่ทุกเวลา

ไฟใบนี้พกพาสะดวก ง่ายอะไรซะก็กินช่องไฟแค่ช่องเดียว ในเมื่อผู้คุมห้องลับให้มาฟรีๆ แน่่อนว่าทุกคนต้องรับไว้ ไม่น่ว่าในอนาคตขาดชุดเข้าจริงๆ ยังหยิบมาใช้ในกรณีฉุกเฉินได้

ทุกคนต่างคนต่างรับไฟเสื้อผ้าของตัวเองไว้

กลางอากาศมีไฟลอยอยู่สิบใบ ตัดไฟเสื้อผ้าแปดใบออกไปแล้วยังเหลืออีกสองใบ เยจิแขวะ “ไฟสองใบนี้ไม่ใช่ชุดแล้วใช่ไหม อาจารย์เชียวรีบดูเร็วครับ”

เชียวโหลพยกหน้า ยื่นมือไปรับไฟใบหนึ่งมาพลิกดูด้านหลัง

[ไฟไอเท็ม : ยาพิษสูตรพิเศษ]

ระดับความหายาก : A

คำอธิบาย : อุปกรณ์ประกอบฉากสำคัญจากห้องลับลึยุค ได้รับหลังจาก
ผ่านด่านสมบูร์นแบบ

โพลีเมตต์แบบทิม ใช้ได้หนึ่งใบต่อทิมหนังสือสัญญาหนึ่งเล่ม

ยาเม็ดที่เสียนเพยคิดค้นขึ้นด้วยตัวเอง ดูเผินๆ คล้ายน้ำตาลกรวด แต่
ความจริงพิษร้ายแรง ผสมในน้ำชา ผักผลไม้ และอาหารจะละลายทันที ไม่
หลงเหลือร่องรอย อีกทั้งไร้สีไร้กลิ่นรส ยากที่คนจะสังเกตเห็น ใช้ครั้งละหนึ่งเม็ด
ก็เพียงพอให้วางยาฆ่าชายฉกรรจ์น้ำหนัก 80 กิโลกรัมได้

จำนวน : 8 เม็ด หลังครบแล้วไฟจะใช้งานไม่ได้

ในฐานะพลเมืองดีผู้เคารพกฎระเบียบ ห้ามใช้ไฟใบนี้ในโลกเมืองหลัก
เยจี “...”

เสียนเพยไม่ออกมา แต่เอายาพิษที่นางทำให้ทุกคนแทน

เซียวโหลส่งไฟให้อิวี่หานเจียง ฝ่ายนั้นรับมาแล้วขมวดคิ้วน้อยๆ “ให้
เครื่องมือก่อเหตุของเสียนเพยมา พวกเราก็นำยาฆ่าคนตายแบบเทพไม่รู้ฝีมือเห็น
ได้อย่างนั้นหรือ”

จนถึงตอนนี้พวกเขายังไม่เคยฆ่าคนเลย จับาตกรฆ่าคนในห้องลับโพแดง
อย่างเดียวนานตลอด ห้องลับโพดำล้วนอาศัยกำลังของทุกคนผ่านด่าน ข้าวหลามตัด
กับดอกจิกก็ไม่เคยเจออันตรายใดๆ ว่าตามคำพูดของพี่จิวแล้วห้องลับ J ดอกจิก
จะมีนักล่ามาต่อสู้กับพวกเขาตรงๆ สิบเท่า ถึงตอนนั้นพวกเขาไม่ลงมือก็จะถูก
นักล่าฆ่ายกกลุ่ม

ยามถูกบีบบังคับหน้าสีหน้าขานยอมต้องใช้ไฟพวกนี้อยู่แล้ว

เซียวโหลยังไม่อยากให้เพื่อนร่วมทีมตื่นตระหนกตกใจ เขาเก็บไฟอย่าง
สงบแล้วส่งต่อให้อิวี่หานเจียง “ไฟใบนี้ค่อนข้างอันตราย ใครใช้ก็ได้ เกิดถูก
คนอื่นขโมยไปอาจย้อนกลับมาวางยาฆ่าพวกเรา เพราะฉะนั้น...ให้ผู้กองอิวี่เก็บ
รักษาชั่วคราวไว้ก่อนก็แล้วกัน”

อิวี่หานเจียงพยักหน้า เก็บไฟใบนี้ลงกระเป๋ไฟ

เซียวโหลพลิกไฟของรางวัลประจำด่านใบสุดท้าย

[ไฟไอเท็ม : ผ้าขาวโปรงคลุมหน้า]

ระดับความหายาก : A

คำอธิบาย : ผ้าคลุมหน้าที่คุณหนูสีจวนอ่องจากห้องลับกลียุคใช้เป็นประจำ ได้รับหลังจากผ่านด่านสมบรูณ์แบบ

ผลการใช้ : คุณหนูสีชอบคลุมหน้ามาตั้งแต่เยาว์วัย ใช้ผ้าขาวโปร่งคลุมหน้าแล้วจะทำให้คนมองเห็นใบหน้าไม่ชัดเจน จำผิดได้ง่าย

ใช้ผ้าขาวโปร่งคลุมหน้าของคุณหนูสีปกปิดใบหน้า สามารถทำให้ผู้อื่นแยกแยะเครื่องหมายของคุณผิด จำไม่ได้ว่าคุณเป็นใคร ผ้าขาวโปร่งคลุมหน้าไม่จำกัดระยะเวลาคุณตาวน สวมใส่บนใบหน้าได้ตลอด

ไฟใบนี้จะทำให้คนจำตัวคุณไม่ได้ เทียบเท่ากับอุปกรณ์ประกอบฉากปกปิดตัวตนขณะสืบคดีในห้องลับไฟแดงต่อไปในอนาคต แต่ไม่มีสกลิโงมตีและป้องกันจึงยังคงต้องใช้อย่างระมัดระวัง

จนถึงตอนนั้นการแจกของรางวัลประจำด่านก็เรียบร้อยแล้ว ไฟเสื้อผ้าโบราณที่สั่งตัดเฉพาะบุคคลแปดใบ ไฟไอเท็มระดับ A สองใบ รวมถึงไฟเนื้อเรื่องห้องลับกลียุคที่ทุกคนแสดงเองอีกหนึ่งใบ

ไฟของรางวัลประจำด่านจากห้องลับส่วนใหญ่ความแข็งแกร่งไม่สูงมาก หัวใจสำคัญยังเป็นการจับของรางวัลจากการผ่านด่านสมบรูณ์แบบอยู่ดี

ทุกคนต่างตั้งหน้าตั้งตารอการจับของรางวัลถัดจากนั้น

เชียวโหลวมองหีบสมบัติสามใบบนพื้นที่แปลงประกายสีทองอร่ามแล้วถาม “โอกาสจับของรางวัลสามครั้งใช้ไหม”

ผู้คุม A ไฟแดงตอบ “ใช่ ห้องลับไฟแดงระดับ B ก่อนหน้านั้นของรางวัลคือให้จับไฟสองครั้งมาตลอด เมื่อถึงระดับ A จะเพิ่มหีบสมบัติอีกหนึ่งใบ พวกคุณยังส่งคนมาจับรางวัลได้ตามใจเหมือนเดิม” เธอหยุดแล้วยิ้มพลางพูด “พวกคุณเล่นได้คะแนนผ่านด่านระดับ S เป็นไปได้มากกว่าจะจับได้ไฟระดับ S อีก”

สายตาอบอุ่นของเชียวโหลวกวาดมองทุกคนพลางถามว่า “พวกคุณใครอยากจับรางวัล”

เหล้ามั่ววอารมณ์ตื่นเต้นมาก เขาผ่านด่านห้องลับมามาก ยังไม่เคยจับหีบสมบัติประเมินระดับ S มาก่อนเลย ก่อนหน้านั้นได้คะแนนระดับ A ทุกครั้งส่วนใหญ่จับได้แต่ไฟระดับ A...

แต่ห้องลับนี้คนที่มีความดีความชอบมากที่สุดยังเป็นศาสตราจารย์เชียว

กับผู้กองอวี่อยู่ดี เขาไม่กล้าจับรางวัล

ทว่าเซียวโหลรวางกับอ่านความคิดของเหล่ามั่วทะเลลูโปรง สายตาหยุดนิ่งที่ตัวเขาก่อนพูดเสียงอบอุ่น “เหล่ามั่วมาเถอะ”

มั่วเสร์หมินประหลาดใจที่ได้รับการเอาใจใส่ บอกบัดทันควัน “ไร้อะไรจะมีหน้าได้ยังไง ผมไม่มีความดีความชอบสักหน่อย...”

เซียวโหลวยิ้ม “ไม่ต้องถ่อมตัวหรอก คุณหาเบาะแสเครื่องประดับหัวของนักฆ่าเจออกจาก «บันทึกทัศนาศา» ล็อกเส้นเรื่องนักฆ่าแน่นอนว่าเป็นความดีความชอบใหญ่แล้ว อีกอย่างตอนนี้ในบรรดาพวกเราแปดคนมีแต่คุณที่ไม่มีไฟระดับ S คนอื่นมีกันหมดแล้ว”

หลงเจินบอก “ใช่ ผมกับหว้นเยร์มีไฟระดับ S หลายใบ คราวที่แล้วคุณพาพวกเราชนะแบบนอนมาในห้องลับข้าวหลามตัด ผมยังจับได้ฟุตบอลกับเบตมินตันด้วย” ซวีหว้นเยร์เสริม “เหล่ามั่วอย่าเกรงใจเลย รีบไปเร็ว”

หลิวเฉียวก็พูดด้วย “ลุงมั่วไปจับเถอะคะ ตอนนี้ในมือคุณยังมีแต่ไฟระดับ A ควรจะเสริมประสิทธิภาพการต่อสู้ซะคะ”

แม้ทีมต้องมีเสาหลัก แต่ก็จะมีจุดอ่อนที่เห็นเด่นชัดไม่ได้ ก่อนที่เหล่ามั่วจะเข้าร่วมทีม ความแข็งแกร่งของเขารวมดาๆ ผ่านด่านแต่ละครั้งได้แต่คะแนนระดับ A เขายังไม่มีไฟระดับ S ลักโบ บัดนี้ในเมื่อโอกาสอยู่ตรงหน้า แน่ใจว่าเซียวโหลวอยากให้เหล่ามั่วมาจับรางวัลเสริมความแข็งแกร่ง

บรรดาเพื่อนร่วมทีมเห็นพ้องต้องกันให้เหล่ามั่วไปจับรางวัล อย่างไรก็ตามทุกคนก็เป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน แต่ละคนแข็งแกร่งแล้วท้ายที่สุดจึงจะผ่านด่านได้ง่าย

มั่วเสร์หมินสยดสยองให้กำลังใจจากเหล่าเพื่อนร่วมทีมทุกคน ภูมิใจด้วยความตื่นเต้น เดินมาถึงตรงหน้าหีบสมบัติสีทอง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ หลับตาอธิษฐาน แล้วยื่นมือเข้าไปในหีบสมบัติ

- ขอแสดงความยินดี มั่วเสร์หมินได้รับไฟไอเท็มระดับ S : แผ่นหินอ่อน!

[ไฟไอเท็ม : แผ่นหินอ่อน]

ระดับความหายาก : S

คำอธิบาย : ของรางวัลจากหีบไพลิมิเต็ด มีโอกาสได้รับหลังจากผ่านด่านสมบูรณ์แบบด้วยคะแนนระดับ S

ผลการใช้ : หินอ่อนเป็นวัสดุตกแต่งบ้านที่ดีที่สุด เช่น ทำผนัง พื้น อ่างล้างมือ จงแสดงพลังจินตนาการของนักออกแบบแล้วใช้ให้ดี บางทีอาจบรรลุผลที่คาดไม่ถึง

ยามที่ศัตรูไล่ล่าคุณสามารถใช้แผ่นหินอ่อนก่อกำแพงอย่างฉับไวเพื่อให้อีกฝ่ายจมนม แล้วยังปูเป็นพื้นหินอ่อนเมื่อเจอน้ำเพื่อช่วยให้เพื่อนร่วมทีมข้ามพื้นไปได้

ตราบิตที่หินอ่อนที่โยนออกไปเชื่อมติดกันก็จะต่อเป็นผืนเดียวกันอย่างแข็งแรงทันที พื้นแทบไม่เข้า กระทั่งกระสุนก็ยังไม่ทะลุ

ข้อจำกัดการใช้ : ไฟโบนี่มีแผ่นหินอ่อนทั้งหมด 100 แผ่น แต่ละแผ่นขนาด 80×80 ซม. ใช้ครบแล้ว ไฟจะกลายเป็นสีเทาอยู่ในสถานะใช้งานไม่ได้ จนกระทั่งรีเฟรชจำนวนใหม่เมื่อเข้าห้องลับครั้งต่อไป

กรุณาใช้วัสดุอย่างประหยัด อย่าสิ้นเปลือง

มั่วส์เวิร์ทมินโครครวญอย่างละเอียด ไฟโบนี่ไม่ใช่ว่าค่อนข้างคล้ายกับ [วงเวียน] ของศาสตราจารย์เซียวหรือเกรอ

แผ่นหินอ่อนชิ้นนี้ต้องการย้ายไปที่ไหนก็ไปที่นั่น

ก่อกำแพงขวางทางศัตรู หรือก่อกำแพงบังกระสุนยามโดนรุมโจมตี เมื่อข้ามแม่น้ำก็สร้างเป็นสะพานออกมาได้ ในฐานะที่เป็นวัสดุก่อสร้างประเภทหนึ่ง วิธีการใช้แผ่นหินอ่อนยืดหยุ่นพลิกแพลงมาก ให้เขามาเลย 100 แผ่น แต่ครั้งที่เปลี่ยนห้องลับจะรีเฟรชจำนวนใหม่ สม่กับเป็นไฟโอเท็มระดับ S!

ไฟโอเท็มเกี่ยวกับการตกแต่งเฟอร์นิเจอร์ที่เขาจับได้ก่อนหน้านี้เป็นไฟระดับ A ทั้งหมด ผลมีจำกัด ระยะเวลาคูลดาวน์สเกลก็ค่อนข้างนาน เห็นได้ชัดว่าความแข็งแกร่งของไฟโอเท็มระดับ S ไม่เพิ่มเพียงแค่อันดับเดียว

มั่วส์เวิร์ทมินตื่นเต้นสุด ๆ เก็บไฟโบนี่ไว้อย่างดีราวกับกำลังประคองสมบัติล้ำค่าอยู่ในมือ

เซียวโหลเอ่ย “เหล่านั้จับอีกใบเถอะ”

มั่วส์เวิร์ทมินโบกมือทันทัน “นี่มันน่าเกลียดแย่ พวกคุณจับ พวกคุณมาจับเถอะ”

ทุกคนต่างบอก “พวกเราไม่มีระดับ S กันตั้งเยอะ คุณมีแค่ใบเดียวเอง!”

มั่วเสิร์ฟหมิน “...”

เขาอยู่กับทีมที่เจ๋งจริง ๆ!

ผ่านด่านได้ประเมินคะแนนระดับ S ทุกครั้ง แต่ละคนมีไฟระดับ S กันคนละ 2-3 ใบ...ต่อให้คนซื้อซื้อ¹อย่างเส้าซิงเก๋ยังมีไฟระดับ S สี่ใบ อย่าง [รายชะอย่าง] แม้ไฟใบนี้จะต้องเสียเงินห้าล้านโกลด์ในการใช้สก็ลแต่ละครั้ง ฟุ่มเพื่อย่อยอย่างยิ่ง แต่คัดลอกไฟใบไหนก็ได้ทันที สมกับความแข็งแกร่งระดับ S เช่นกัน

ตอนนี้เหล่านั่วมั่วเป็นคนจนที่สุดในทีมจริง ๆ ครั้งนี้ห้องลับโพแดงให้รางวัลเป็นหีบสมบัติสามใบ เซียวโหลวให้เขาจับรางวัลรวดเดียวสองใบ ดูแลเขาดีเป็นพิเศษ ทุกคนก็ไม่มีข้อโต้แย้ง

เหล่านั่วมั่วมือ เอี่ยมมือเข้าไปในหีบสมบัติใบที่สองอย่างตื่นเต้น

- ขอแสดงความยินดี มั่วเสิร์ฟหมินได้รับไฟไอเท็มระดับ S [ตัวแปลง มุมมอง]!

[ไฟไอเท็ม : ตัวแปลงมุมมอง]

ระดับความหายาก : S

คำอธิบาย : ในฐานะนักออกแบบ เห็นแบบแปลนสองมิติก็ต้องนึกถึง ปริภูมิสามมิติ เห็นปริภูมิสามมิติก็ย่อมวัดขนาดและวาดภาพออกมาเป็น แบบแปลนตามสัดส่วนได้ทันที เมื่อถึงสถานที่ที่ไม่คุ้นเคย หากสามารถใช้ มุมมองพระเจ้ามองทั่วทั้งบริเวณจากด้านบนลงมา แล้ววาดพื้นที่บริเวณนี้ เป็นแผนที่ในระนาบสองมิติออกมาจะดีแค่ไหน

ตัวแปลงมุมมองสามารถล็อกขอบเขต 500 ตารางเมตร แล้วสลับเป็น มุมมองพระเจ้าได้ทันที สำรวจทิวทัศน์ ตัวละคร และถนนหนทางทุกอย่าง ภายในอาณาเขตที่กำหนด เพื่อให้เข้าใจอาณาเขตผืนนี้ได้อย่างครอบคลุมและ ชัดเจนมากขึ้น อีกทั้งใช้มุมมองสามมิติที่มองเห็นวาดออกมาเป็นแบบแปลน สองมิติ

ข้อจำกัด : ในระยะเวลา 10 ชั่วโมงใช้ได้เพียงครั้งเดียว

¹ คนซื้อซื้อ เป็นคำสแลง หมายถึง คนธรรมดาคนหนึ่งที่ไม่มีความสามารถหรือไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร

ไฟไบนี่ดูแปลกประหลาดพอตัว เยจีเกาทัว “รู้สึกละกึ่งกับสลับระหว่าง เกมสองมิติกับเกมสามมิติว่าไหมครับ”

เชียวโหลกลับสองตาเป็นประกาย ร้องขึ้นว่า “นี่เป็นไฟเทพเขาวงกต”

มั่วเสิร์ฟหมิ่นพุดด้วยความตื่นตื้น “ถูกต้อง! ถ้าเจอทางแยกในเขาวงกต ก็ลือกขอบเขต 500 ตารางเมตร แล้วสลับเป็นมุมมองพระเจ้าดูเส้นทางละก็ จะตัดทางตันที่ผิดได้หลายเส้นเลยทันที!”

ไม่ใช่แค่เขาวงกตห้องลับข้าวหลามตัดเท่านั้น ในห้องลับโพดำโพแดง บางห้องก็ใช้ไฟไบนี่ดูเส้นทางได้

แน่นอนว่าไฟไบนี่ไม่ใช่ไฟอเนกประสงค์ ประการแรกมันเห็นได้แคใน ขอบเขต 500 ตารางเมตร ไม่ได้มองทั้งพื้นที่ได้ตามอำเภอใจ จำเป็นต้องใช้ ในเวลาสำคัญและสถานที่สำคัญ ประการที่สองระยะเวลาดูลดทอน 10 ชั่วโมง นานเกินไป ในเขาวงกตที่จำกัดเวลาอย่างมากก็ใช้ได้แค่หนึ่งสองหน

แต่มั่วก็คิดว่าไม่มี ไฟไบนี่ยกให้เหล้ามั่วจะช่วยให้ทุกคนผ่านด่านเขาวงกต ได้มาก

เหล้ามั่วระบายยิ้มเต็มใบหน้าพลางเก็บไฟใส่ในกระเป๋ไฟ

ยังเหลืออีกหนึ่งหีบสมบัติสุดท้าย เชียวโหลถามทุกคน “ใบสุดท้ายใครจับ”

เยจีมีเครื่องดนตรีในมือเป็นกระบุง ทั้งซอเอ๋อร์หู กู่เจิง กีตาร์ และฟลูต จึงไม่กล้าไปจับ ไฟที่เล่าซิงเก้อจับ “ล้างผลาญเงินมาก” จะใช้สัทสกลิตต้องจ่ายเงิน จึงไม่จับเสียรู้แล้วรู้รอด หลิวเฉียวมีไฟนิทานหลายใบ สองสามมีภรรยาหลงชีวิตก็มีไฟกักกับไฟเต็นรำเป็นกอง

ทุกคนพากันล่าหน้า

เชียวโหลมองอวีห่านเจียง ฝ่ายหลังจึงตัดบท “คุณแล้วกัน”

เพื่อนร่วมทีมคนอื่นๆ ยิ้มบอก “ใช่ อาจารย์เชียวแล้วกัน!” เยจีบอกอย่าง ตื้นตื้นเช่นกัน “โชคของอาจารย์เชียวนะ จับได้ไฟอัญเชิญทุกครั้งเลย เผลอๆ ครั้งนี้อาจจับได้ไฟอัญเชิญบุคคลอีกใบก็ได้นะครับ”

เพื่อนร่วมทีมพุดแบบนี้ เชียวโหลได้แต่เลิกปฏิสระ ก้าวขึ้นหน้าหนึ่งก้าว ยื่นมือเข้าไปในหีบสมบัติ

- ขอแสดงความยินดี เชียวโหลได้รับไฟอัญเชิญระดับ S [เชียวอวี!]

เซียวโหลว “???”

เขามีนง ไม่ตอบสนองไปชั่วครู่เมื่อเห็นข้อความนี้

จนกระทั่งพลิกไฟใบนี้ แล้วมองเห็นใบหน้าที่คุ้นเคยบนหน้าไฟ

เป็นเซียวอวี่จริง ๆ น้องชายเอาใจยากคนนั้นที่ปกป้องเขาแบบทุ่มสุดตัว
ในห้องลับ 8 โฟแดง

[ไฟอัญเชิญ : เซียวอวี่]

ระดับความหายาก : S

คำอธิบาย : ออกมาจาก “กลียุค” ห้องลับเฉพาะของทีมเซียวโหลว
ในโลกแห่งไฟมีใบนี้เพียงใบเดียว ไม่ทำซ้ำแล้ว

สกลพิเศษ 1 : หนึ่งคมกระบี่ผืนึกคอ

เทคนิคการใช้ : เปิดใช้ไฟแล้วอัญเชิญเซียวอวี่ ให้เซียวอวี่โจมตีเป้าหมาย
ที่กำหนดทันที ฟันคอฝ่ายตรงข้ามขาดในหนึ่งคมกระบี่ วิสากระบี่ของเซียวอวี่
เป็นเล็ค เมื่อโจมตีในตอนที่ย่างตรงข้ามไม่ทันป้องกันตัว ปกติแล้วจะสังหารได้
ในหนึ่งการโจมตี แน่แน่นอนว่าหากลอบโจมตีฉับพลันจากด้านหลัง หรือติดตาม
เป้าหมายเพื่อลอบสังหารได้ อัตราการเข้าเป้าจะสูงขึ้น

ผลการใช้สกลนี้แข็งแกร่งมาก ดังนั้นในระยะเวลา 24 ชั่วโมงจึงใช้ได้เพียง
ครั้งเดียว

สกลพิเศษ 2 : ปกป้องพี่ชาย

ผลการใช้ : เซียวอวี่ชอบตามติดเซียวโหลวพี่ชายมาตั้งแต่เล็ก เมื่อ
เซียวโหลวเผชิญวิกฤติ เซียวอวี่จะเป็นฝ่ายปรากฏตัวออกมาช่วยพี่ชายต่อสู้
เนื่องจากโลกเปลี่ยนไปแล้ว เซียวอวี่จึงสำแดงยุทธ์จากในตัวได้สี่ส่วนเท่านั้น
โดยจะใช้กระบี่คมในมือปกป้องคนในครอบครัวที่ตัวเองเคารพนับถือที่สุด
เซียวอวี่กล่าวว่า “ใครทำร้ายพี่ข้า ข้าจะทำร้ายมัน”

สกลนี้เปิดใช้อัตโนมัติ ขอแค่เซียวโหลวถูกคนโจมตีได้รับอันตราย
เซียวอวี่ก็จะออกมาปกป้องพี่ชาย

ทุกคน “...”

187

จับของรางวัล (จบ)

ทุกคนไม่เคยคิดว่า “น้องชาย” ของเซียวโหลวจะมาปรากฏตัวต่อหน้าทุกคนอีกครั้งในรูปแบบไฟ

ใน “หมู่บ้านซอมบี้” ของห้องลับ 2 โปต๋าก่อนหน้านี้ เซียวโหลวจับของรางวัลแบบขอไปทียังได้ “หลิวเสี่ยวหยวน” หัวหน้าซอมบี้ที่ถูกขังอยู่ในโรงพยาบาล เขารู้มาตั้งแต่ตอนนั้นแล้วว่าตัวละครที่เคยปรากฏในโลกห้องลับก็กลายเป็นไฟได้

แต่คิดไม่ถึงว่า น้องชายที่ห้องลับ 8 โปแดงจัดมาให้เขาชั่วคราวกลับเปลี่ยนเป็นไฟได้เหมือนกัน!

ความทรงจำเหล่านั้นที่ได้อยู่ร่วมกันกับน้องชายแม้จะเป็นสิ่งสมมติ แต่พอเห็นใบหน้าคนหนุ่มที่คุ้นเคยบนไฟพานนี้ก็ถึงการพึ่งพา ความไว้วางใจ ความช่วยเหลือ และการปกป้องที่เขามีต่อพี่ชายในโลกนั้น...

ความทรงจำที่ทั้งสองเติบโตมาด้วยกันเหล่านั้นทำให้เซียวโหลวอดใจอ่อนโยนไม่ได้ จึงอัญเชิญเซียวว๊ิบนไฟออกมา

ทุกคนต่างพูดไม่ออกบอกไม่ถูกเมื่อเห็นน้องชายเย่อหยิ่งที่หน้าตาคล้ายคลึงกับเซียวโหลวหลายส่วน

เป็นพิมพ์ก๊อปปีที่เหมือนกับตัวจริงราวกับแกะ ไม่พูดไม่จา ยืนเงียบอยู่ข้างตัวเซียวโหลวท่าเดียว

เย่จี เส้าชิงเกอ และคนอื่นๆ เห็นไฟอัญเชิญใบนี้แล้วต่างรู้สึกแปลกใหม่

มาก รีบล้อมวงเข้ามาดู อวี่ห่านเจียงหวนนึกถึงที่เจ้านี้ไม่ถูกกับตัวเอง อด
ขมวดคิ้วถามไม่ได้ “เขามีจิตสำนึกของตัวเองหรือเปล่า”

ผู้คุม A โพล่งยกยิ้มมุมปาก “โหมหรือไม่มีจิตสำนึก พวกคุณคิดว่า
ยังงั้นละ”

เถาเวนหมิง หลิวหย่ง หลี่ชิงเจ้า ชูซือ...เห็นได้ชัดว่าบุคคลพวกนี้ไม่มี
จิตสำนึก ไม่เคยสนทนาพาทีใดๆ กับพวกเชียวโหลว อัญเชิญออกมาแล้วก็ใช้
สกลิลลูกเดียว

ทว่าหลิวเสี่ยวหยวนกับเชียวอวี่ตัวละครในโลกแห่งไฟพวกนี้ละ พวกเขา
มีจิตสำนึกของตัวเองหรือเปล่า

เชียวโหลวไม่แน่ใจ

เขาเดินมาตรงหน้าเชียวอวี่ ตบปากอีกฝ่ายเบาๆ หยิ่งเซิง ถ้ามเสี่ยงนุ่ม
“อ้าว? ได้ยินที่ข้าพูดหรือไม่”

เชียวอวี่หันหน้ามามองเขา เอ่ยขึ้นว่า “ท่านพี่ ชุดนี้ของท่านแปลกนัก”

เชียวโหลวเบิกตาโตน้อยๆ “เจ้าจำข้าได้หรือ”

เชียวอวี่สีหน้างุนงง “ท่านเป็นพี่ข้า ต่อให้เปลี่ยนอาภรณ์ ข้าย่อมจำท่าน
ได้อยู่แล้ว”

เชียวโหลว “...”

อวี่ห่านเจียงเดินเข้าไปถาม “แล้วเจ้ารู้จักข้าหรือไม่”

เชียวอวี่ขมวดคิ้ว กวาดตาผ่านอวี่ห่านเจียงอย่างราบเรียบ รวากับ
มองคนแปลกหน้าคนหนึ่ง

เย่ฉีถามอย่างอวยากรู้อยากเห็น “เขารู้จักแต่พี่ชาย ไม่รู้จักคนอื่นเลย
เหรอครับ”

ผู้คุม A โพล่งพยักหน้าพูดว่า “ไฟประเภทนี้เรียกว่า [ไฟผูกมัด] ของ
โลกห้องลับ มีความสัมพันธ์พิเศษกับพวกคุณผู้ทำ ฟังเฉพาะคำสั่งของคนที่
กำหนดเท่านั้น อย่างเชียวอวี่จะฟังเฉพาะคำสั่งของเชียวโหลว ยกไฟใบนี้ให้
คนอื่นก็เปิดใช้ไม่ได้”

ไฟที่จับรางวัลได้จากห้องลับก่อนๆ ทุกคนแลกกันใช้ได้ตามใจ เช่น
หลี่ชิงเจ้า ฉินกวน เชียวโหลวจะให้เพื่อนร่วมทีมเอาไปใช้ในเวลาจำเป็น แต่

เซียววีคราวนี้กลับต่างออกไป โลกห้องลับปรากฏ [ไฟผู้มืด] ขึ้นเป็นครั้งแรก จะต้องใช้โดยผู้ทำที่กำหนด เซียววีรู้จักเพียงพี่ชาย และมีแค่พี่ชายที่เปิดใช้เขาได้

เมื่อครู่หากซิริหั่นเยว่ไปจับรางวัล บางทีอาจจับได้องค์หญิงเก่า

ฟังก์ชันไฟอัญเชิญบุคคลของโลกแห่งไฟพวกนี้แข็งแกร่งมาก หลิวเฉียวหยิบ [ราชินีใจร้าย] ของตัวเองออกมาเปรียบเทียบกับอย่างละเอียดพลางพูด “หนึ่งคมกระบี่ฝืนทีละคอของเซียววีถ้าโจมตีจากข้างหลังจะฆ่าได้ในหนึ่งการโจมตี เห็นผลเร็วกว่าแอปเปิลอาบยาพิษของราชินีใจร้ายฉันมากค่ะ”

เยฉินัมเข้าไปดูด้วย “ใช่ แอปเปิลอาบยาพิษกินเข้าไปแล้วยังมีเวลาหน่วงอีกสิบนาที ถ้าอีกฝ่ายมียาถอนพิษก็ช่วยชีวิตได้ แต่เซียววีฟันคอขาดได้ในกระบี่เดียว ช่วยก็ช่วยไม่ไหว ความแข็งแกร่งที่ปล่อยออกมาสูงมาก”

เซียวโหลวมองชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ตรงหน้า แล้วเรียกเก็บเขายิ้มๆ

นี่เป็นแค่ไฟ ไม่ใช่เซียววีตัวจริง เซียววีตัวจริงกลายเป็นแม่ทัพเลื่องชื่อแห่งยุคในโลกห้องลับ 8 โปแดงไปแล้ว ลั่นอายุขัยด้วยโรคชราเมื่ออายุ 70 ปี เซียววีที่อัญเชิญออกมาตอนนี้เหมือนกับหลิวเสี่ยวหยวนที่จับได้จากหมู่บ้านซอมบี้ บางทีอาจเป็นแค่รูปแบบไฟประเภทหนึ่ง

อวิทานเจียงเห็นเซียวโหลวเก็บไฟจึงเอ่ยเสียงเบา “ถือเป็นบอติการ์ดส่วนตัวของคุณได้หรือเปล่า”

เซียวโหลวพยักหน้า “อ้อ ความแข็งแกร่งของไฟอยู่ในระดับ S จริงๆ เสียอยู่ที่ข้อจำกัดเยอะไปหน่อย มีแค่ผมคนเดียวที่เปิดใช้ได้”

เส้าซิงเก๋อพูดคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “นี่คุณได้น้องชายที่จะติดตามสุดจิตสุดใจเซียวนะ”

พอคิดว่าต่อไปสามารถเห็นน้องชายคนนี้ได้ทุกเมื่อ เซียวโหลวมีความสุขทีเดียว อวิทานเจียงเห็นเขามีความสุข ใจก็ไม่ถือสาแล้ว มีน้องชายตามกันสักคนปกป้องเซียวโหลว เกิดเขาเจออันตรายจะช่วยปกป้องได้มากขึ้น

จับไฟครั้งนี้ได้มาเป็นกอบเป็นกำ ไฟบอติการ์ดเซียววีนี่ทำให้เซียวโหลวไม่กลัวห้องลับโปกดาอีกต่อไป ไฟวิสดุดกแต่งบ้านอย่างแผ่นหินอ่อน รวมทั้งตัวแปลงมูมมิงที่ใช้ผ่านเขาวงกตได้ดีเป็นพิเศษที่เหล่านั้จับได้ก็สมกับความ

แข็งแกร่งของไฟระดับ S

หลังทุกคนพักผ่อนกันสักพักก็กลับมาที่วิลล่า

พวกเขาพร้อมตัวกันเปิดห้องลับ 8 โฟแดงในวันศุกร์ ตอนนั้นก็กลับมาที่เมืองจันทรา ยังคงเป็นกลางดึกเช่นเดิม

เหล่านั้วหันกลับไปมองนาฬิกาบนผนังห้องรับแขกแล้วพูดขึ้น “เที่ยงคืนครึ่งวันจันทร์...ดูทำอัตราการไหลของเวลาในห้องลับ 8 โฟแดงจะเร็วเป็นพิเศษ เนื้อเรื่องทางฝั่งนั้นผ่านไปหลายสิบปีแล้ว เมืองจันทราเพิ่งจะผ่านไปแค่ไม่กี่สิบชั่วโมงเองเธอเนี่ย”

เย่จิพูดด้วยความตื่นตะลึง “ผมจำได้ว่าแจ้งเตือนผ่านด่านมีเขียนไว้ อัตราการไหลของเวลาในห้องลับ 8 โฟแดง หนึ่งปีเท่ากับหนึ่งชั่วโมงในเมืองหลัก”

และด้วยเหตุนี้ ตอนนั้นอวีห่านเจียงถึงอยากถามเชียวโหลวว่า อยากเลือกอยู่ในยุคโบราณนานขึ้นอีกหน่อยหรือไม่ เพราะอยู่ที่นั่นแม้จะผ่านไปสองสามปี ก็แค่สองสามชั่วโมงในเมืองหลักเท่านั้น

เชียวโหลวไม่เข้าใจความหมายของอวีห่านเจียง คิดแค่อยากจะกลับมาให้เร็วที่สุด

อวีห่านเจียงเองก็ไม่สะดวกจะพูดตรงๆ ว่า “ผมอยากเป็นสามภรรยา กับคุณต่ออีกสักสองสามวัน” จึงตามเชียวโหลวกลับมา

ในเมื่อเป็นช่วงเลยเที่ยงคืน ทุกคนไม่สะดวกจะฝาด่านกันต่อ อัตราการไหลของเวลาต่างกัน สิ่งนี้ทำให้คนปวดหัวยิ่งกว่าอาการเจ็ตแล็ก บวกกับการเปลี่ยนยุคสมัยโบราณกับปัจจุบันทำให้ทุกคนยังตามไม่ทันชั่วคราว เหล่านั้วเลยเสนอ “ทุกคนนอนหลับกันสักตื่นก่อนดีกว่าครับ พรุ่งนี้ค่อยว่ากันดีไหม”

เชียวโหลวเห็นด้วย “อ้อ ทุกคนเติมพลังให้เต็มที่ พักผ่อนให้ดีๆ สักคืนแล้วค่อยว่ากันเถอะ”

ทุกคนพากันกลับห้องล้างหน้าแปรงฟันเข้านอน

เชียวโหลวและอวีห่านเจียงล้างหน้าแปรงฟันเสร็จต่างเดินมาที่ประตูห้องนอนพร้อมกัน

คนในทีมเหนื่อยจนหลับไปแล้ว ภายในวิลล่าเงียบเชียบ เงียบจนได้ยินเสียงหัวใจและลมหายใจของกันและกัน

ประตูห้องนอนของพวกเขาสองคนตรงกันพอดี ทั้งคู่นอนหลับด้วยกันทุกคืนที่เรือนหลังของจวนเจ้าเมืองเจียงโจว เวลานี้ต้องแยกกันนอนจึงรู้สึกไม่ค่อยชินชั่วคราว ในใจทั้งสองต่างแหย่เหี้ยว หยดผีเท้าตรงประตูพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

เซียวโหลวพูดแผ่วเบา “ผู้กองอวี ราตรีสวัสดิ์ หลับให้เต็มอิ่มนะ”

เดิมนึกว่าผู้กองอวีจะบอกราตรีสวัสดิ์เช่นกัน แกล้งทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นแล้วแยกย้ายกันกลับห้องนอน

นึกไม่ถึงว่าจู่ๆ อวีหานเจียงจะหันหน้ากลับมาพูดกับเซียวโหลว “ทำไมเริ่มเรียกผมว่าผู้กองอวีอีกแล้วละ อยู่กันส่วนตัวเรียกผมว่าหานเจียงตลอดไม่ใช่หรือ”

เซียวโหลวใบหน้าร้อนผ่าวเล็กน้อย นึกถึงในโลกนั้นที่ทั้งสองต่างเรียกกันว่าฮูหยินและหานเจียง เขาก็ใจเต้นอย่างควบคุมไม่อยู่

อวีหานเจียงก้าวมาข้างหน้า ก้มมองเซียวโหลวพลาบพุดจริงจัง “ในห้องลับ [กลียุค] พวกเราเล่นเป็นสามีภรรยาคนเดียวกันมาตั้งนาน ในใจคุณเคยขัดแย้ง...หรือรังเกียจหรือเปล่า”

นัยน์ตาชายหนุ่มทั้งดำทั้งลึกสทาว ยามปกติดวงตาคู่นั้นแสดงออกถึงความหยิ่งผยอง เวลานี้กลับอ่อนโยนสุดขีด ในนั้นประทับเงาย่อเล็ก ๆ ของเซียวโหลว น้ำเสียงทุ้มต่ำลอดผ่านแก้วหูยามกลางดึกอันเงียบสงัด เผยความเชิกซี้ที่เป็นลักษณะเฉพาะตัวของชายเต็มวัย

เซียวโหลวเงยหน้าขึ้น ปะทะกับดวงตาลึกซึ่งนั้นฉับพลันจนแทบหยุดหายใจ เขากำหมัดอย่างประหม่า หายใจเข้าลึกๆ ตอบเสียงเบา “ทำไม...คุณถึงคิดแบบนี้”

อวีหานเจียงพูด “ผมรู้สึกได้ เวลานอนคุณตัวแข็งทุกคืน รังเกียจผู้ชายเข้าใกล้ใช่หรือเปล่า มีบางคน เกลียดการนอนกับเพศเดียวกันจริงๆ เหมือนกับถูกรุกล่าอาณานิคม”

เซียวโหลวรีบอธิบาย “แต่ไม่ค่อยชินนะ ผมนอนคนเดียวมาตั้งแต่เด็กไม่เคยใกล้ชิดกับใครขนาดนั้นมาก่อน”

อวีหานเจียงครุ่นคิด “...ไม่ใช่รังเกียจหรือ”

เซียวโหลวหน้าแดงลามถึงใบหูตอบ “อ้อ” เบาๆ หนึ่งคำ
ตกลงเขากำลังถามอะไรอยู่เนี่ย จะรังเกียจได้ยังไง ตัวแข็งเพราะประหม่า
เฉยๆ หรือ...

อวี่ห่านเจียงคิดอย่างถี่ถ้วน ถามคำถามหนึ่งออกมาด้วยความจริงจัง
ตรงไปตรงมา “คุณคิดยังไงเรื่องผู้ชายกับผู้ชายเป็นสามีภรรยา กัน วิถีแคว้นต้าฉี
เปิดกว้าง มีขุนนางตบแต่งภรรยาผู้ชาย วังหลังของฮ่องเต้เหมือนจะมีสนมชาย
ด้วย”

เซียวโหลว “...”

ถกเรื่องนี้เอาจริงเอาจังมันหมายความว่ายังไงกัน สงสัยล้นๆ? คึกษา
ปรัชญาชีวิต?

เซียวโหลวไม่กล้าบอกผู้กองอวี่ว่าตัวเองนั้นแหละที่ชอบผู้ชาย กังวล
ว่าอวี่ห่านเจียงจะมองว่าเขาประหลาด หลังนั่งเงียบอยู่ชั่วอึดใจก็ได้เพียงตอบ
ไปเบาๆ “เรื่องความรู้สึก ขอแค่ไม่ทำร้ายคนอื่น ผมคิดว่าไม่ว่าชายหญิง ชาย
ชาย หรือหญิงหญิง อยู่ด้วยกันแล้วมีความสุขก็พอ ไม่ต้องมีอคติ ผมไม่เหยียด
รักร่วมเพศ”

อวี่ห่านเจียงพยักหน้าไตร่ตรอง “แล้วตัวคุณเองล่ะ”

เซียวโหลวสงสัย “ตัวผมเอง?”

อวี่ห่านเจียงถามเป็นจริงเป็นจัง “ถ้ามีคนชอบคุณจากใจจริง อยากจีบคุณ
จริงจัง ถ้าอีกฝ่ายเป็นผู้ชายคุณเต็มใจยอมรับหรือเปล่า”

หัวใจเซียวโหลวหยุดเต้นฉับพลัน

เขาไม่รู้ว่าประโยคนี้ของอวี่ห่านเจียงหมายความว่าอย่างไร ถามความ
คิดเห็นเขาด้วยความอยากรู้ล้นๆ หรือ...

เซียวโหลวรู้สึกร้อนรุ่มทั่วร่าง เพราะถูกแวตาทาอบอุ่นของชายหนุ่มจับจ้อง
โดยเฉพาะพวงแก้มที่ร้อนจนเกือบจะสุกอยู่แล้ว

เขาเงียบไปชั่วครู่ แกล้งยิ้มสบายๆ “ก็ต้องดูว่าอีกฝ่ายเป็นใคร ถ้าเป็น
คนที่เกลียด เอาแต่ตามตื้อ ก็น่ารำคาญ แต่ถ้าเป็น...ผู้ชายที่ชอบก็ไม่เป็นไร
ให้ผมรักจีบเขายังได้เลย”

อวี่ห่านเจียงผงกหัว “ผมเข้าใจแล้ว ราตรีสวัสดิ์ รีบกลับไปพักผ่อนเถอะ”

เซียวโหลว “???”

คุณเข้าใจอะไรแล้วหรือ ทำไมผมถึงไม่เข้าใจละ

เซียวโหลวที่เห็นจนใกล้จะสุมองเงาหลังของอวิหานเจียงหายวับไปตรง
ประตูด้วยสีหน้ามีนง

อวิหานเจียงหมุนตัวเข้าห้อง คิดอยู่ในใจว่าศาสตราจารย์เซียวไม่รังเกียจ
รักร่วมเพศ เยี่ยมไปเลย

ศาสตราจารย์เซียวบอกว่า เขาจะรำคาญถ้าคนที่เกลียดมาตามตื้อทุกวัน
แต่ถ้าชอบ ต่อให้เป็นผู้ชายก็ไม่ใช่ไร

เพราะฉะนั้นตัวเองยังมีโอกาสอยู่ ตั้งแต่วันนี้ไปจะเริ่มตามจีบศาสตราจารย์
เซียวจริงจัง พยายามทำให้อีกฝ่ายชอบให้ได้

อวิหานเจียงที่ตัดสินใจแล้วสบายอกสบายใจ นอนหลับฝันดี

ส่วนเซียวโหลวหันกลับเข้าห้องไปแล้ว หัวใจยังคงเต้นตึกตักอยู่

เพราะเขาพบว่า ตัวเองเหมือนจะชอบผู้กองอวีเข้าให้แล้ว...

อยู่ในโลกยุคโบราณมาครึ่งเดือน เขาไม่นึกเลยว่าจะค่อนข้างคิดถึง
วันเวลาเหล่านั้นที่ได้นอนอยู่ใต้ผ้าห่มผืนเดียวกันกับอวิหานเจียง ภายใตผ้าห่ม
มีแต่กลิ่นอายของอวิหานเจียง กลิ่นเย็นบริสุทธิ์จากตัวชายหนุ่มทำให้เขา
หลงใหล ทำให้ใจเต้น ทำให้อดอยากเข้าใกล้ไม่ได้ ทำได้แค่ควบคุมตัวเองสุดชีวิต
นอนหลับเหมือนเป็นรูปปั้นทุกคืน

เซียวโหลวนอนกระสับกระส่ายอยู่บนเตียงคนเดียว ช่มตาไม่หลับเลย

เขาสลึมสลือ ตีสลบถึงจะมอยหลับไป ในความฝันไม่คิดว่าจะปรากฏภาพ
คืนเข้าหอจากห้องลับ 8 โฟแดงอีกครั้ง...

คราวที่แล้วที่ฝันถึงคืนเข้าหอในโลกห้องลับเป็นเพราะผู้คุมรอกความ
ทรงจำให้เขา

แต่ครั้งนี้ละ

ไม่มีผู้คุมและไม่ได้อยู่ในห้องลับ แต่อยู่ในห้องนอนตัวเองที่โลกเมืองหลัก
เขากลับเป็นฝ่ายฝันถึงเหตุการณ์ที่ชวนให้คนหน้าแดงเสียเอง หน้าซำ
ยังจินตนาการเสริมแต่งเนื้อเรื่องมากมาย

เขาฝันเห็นคืนนั้น อวิหานเจียงใช้เสียงทุ้มต่ำเซ็กซี เรียก “ฮูหยิน” ข้างหูเขา

ครั้งแล้วครั้งเล่า

เซียวโหลวที่ตื่นแต่เช้าตรู่ “...”

เขาไม่มีหน้าไปเจออวี๋หานเจียงที่สี่หน้าเครื่องขรีมมาดเอาจริงเอาจังแล้ว
จริงๆ!

เตี้ยจ้อหลัง

ความสัมพันธ์คลุมเครือ

หลังตื่นแต่เช้าเซียวโหลวไปล้างหน้าที่ห้องน้ำ ส่วนอวีห่านเจียงเพิ่งล้างหน้าเสร็จ ทั้งสองจึงเจอกันตรงระเบียงทางเดินพอดี

นึกถึงภาพคลุมเครือในความฝันเมื่อคืนพวกนั้น เซียวโหลวไม่กล้าแม้แต่จะสบตาอวีห่านเจียง หลังจากหัก “อรุณสวัสดิ์” เบา ๆ ก็รีบก้มหน้าก้มตาเดินเข้าห้องน้ำไปด้วยหูแดง ๆ

เดิมทีอวีห่านเจียงอยากหักทายเขา กลายเป็นว่าพริบตาเดียวเซียวโหลวก็หายวับไปไม่เหลือแม้แต่เงาแล้วเนี่ยนะ อวีห่านเจียงเงียบไปชั่วอึดใจ เพิ่งจะคิดได้ว่าเซียวโหลวอาจปวดหนัก เขาเองก็ไม่สะดวกจะรอคนที่ประตูห้องน้ำ จึงไปเข้าครัวทำมือเช้าเสียก่อน

ตอนลงมาชั้นล่างเหล่านั้วกำลังออกกำลังกายอยู่ที่ระเบียง เมื่อเห็นผู้กองอวีก็ยิ้มหักทาย “ผู้กองอวีตื่นเช้าขนาดนี้เลยหรอ”

อวีห่านเจียงตอบราบเรียบ “อ้อ สะดุ้งตื่นเพราะฝันร้ายนะ”

เหล่านั้วถามด้วยความอยากรู้ “8 โฟแดงถือว่าผ่านด่านราบรื่นไม่ใช่หรอ ฝันร้ายได้ยังไงกัน”

อวีห่านเจียง “...”

พูดตรง ๆ ก็ไม่นับว่าฝันร้าย แต่เป็นฝันดีที่เลื่อนราง เขาฝันถึงคืนเข้าหอของตัวเองกับเซียวโหลว เขาบังคับให้เซียวโหลวเรียก “ท่านพี่” เซียวโหลวหน้าแดง ไม่ยอมเรียก จนสุดท้ายเรียก “ห่านเจียง” อย่างนุ่มนวล

อวีห่านเจียงสะดุ้งตื่น คิดว่าตัวเองค่อนข้างจะไร้ยางอาย
เรื่องราวในห้องลับกลืนคืบแล้ว แต่เขายังคงลึกลอกใบนั้นไม่ลง

สิบกว่าคืนที่ร่วมเรียงเคียงหมอนกับเซียวโหลว เขาอนไม่หลับเลยสักคืน
รู้สึกได้ถึงกลิ่นอายอ่อนโยนของเซียวโหลว หัวใจเขาเต้นแรงจนคุมไม่อยู่ อยาก
ยื่นมือไปกอด “ฮูหยิน” ข้างตัวนัก แต่ก็หวังว่าฝ่ายนั้นจะรังเกียจ ได้แต่ยับยั้ง
ตัวเองสุดชีวิต

ห้องลับนี้เนื้อเรื่องซับซ้อน คดีหักมุมไปมา แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ยากที่สุด
นอนอยู่ใต้ผ้าห่มผืนเดียวกันกับเซียวโหลวทุกวัน แต่กลับต้องยั้งตัวเอง
ไม่ให้เข้าใกล้ นั่นต่างหากถึงจะเป็นความยากระดับ S

อวีห่านเจียงหวนนึกถึงฉากเหล่านั้น สายตาอดเปลี่ยนเป็นซับซ้อนไม่ได้
เหล่านั้วสังเกตสีหน้าเขาโดยละเอียด เกาหัวด้วยความสับสน พุดอย่างเป็นห่วง
ว่า “ฝันร้ายนี้...น่ากลัวมากเลยเธอครับ สีหน้าคุณดูแย่นะผู้กองอวี!”

อวีห่านเจียงได้สติ ใบหน้ากลับมาสงบนิ่งอย่างรวดเร็ว “ไม่มีอะไร แค่
ความฝันเฉยๆ”

เขาหันกลับเดินไปยังห้องครัว พุดเสียงต่ำ “ผมจะไปเตรียมมือเช้า”

เหล่านั้วอดตามไปไม่ได้ คิดในใจว่าปกติศาสตราจารย์เซียวจะเป็นคน
เตรียมมือเช้า วันนี้ผู้กองอวีคิดยังไงถึงกับลงครัวเอง

ก่อนหน้านี้พวกเขาซื้ออาหารมาจากซูเปอร์มาร์เก็ตมากมาย ไข่และนม
ต่างเก็บแช่เย็น ไปห้องลับ 8 โฟแดงครั้งนี้เนื้อเรื่องดำเนินไปแล้วหลายสิบปี
อันที่จริงเวลาในเมืองหลักเพิ่งผ่านไปแค่สามวันเท่านั้น ของกินยังไม่หมดอายุ
ทุกอย่างพร้อมสรรพ

อวีห่านเจียงหยิบไข่ออกจากตู้เย็นมือไม้คล่องแคล่ว ตั้งไฟ เทน้ำมัน
สุมผักกันเบื่อนอย่างคล่องมือ พร้อมทอดไข่ให้ทุกคน

เหล่านั้วถกแซนเลื้อเข้ามาในห้องครัว อยากช่วยอุ่นหมั้งขนมปัง กลาย
เป็นว่าตอนนั้นเองเซียวโหลวก็ลงมาชั้นล่าง เขาที่ล้างหน้าเสร็จแล้วดูสีหน้าสดชื่น
สวมชุดอยู่บ้านหลวมสบายกับรองเท้าวแตะ หวีผมเรียบร้อย

เห็นอวีห่านเจียงผูกผักกันเบื่อนทำอาหารอยู่ในห้องครัวโดยไม่คาดคิด
เซียวโหลวตะลึงไปชั่วครู่ เดินเข้าไปบอกทันที “ผมทำดีกว่า ทำอาหารเป็นหน้าที่

ผมมาตลอด ผู้กองอวีรอกินอยู่ข้างๆ ก็พอแล้ว”

อวีรหันทนเจียมมองอีกฝ่าย พุดเสียงนุ่ม “วันนี้คุณพักผ่อนเถอะ ผมทำมือตัวเอง จะให้คุณลำบากตลอดไม่ได้”

สบดวงตาล้ำลึกของชายหนุ่ม หัวใจเขียวโหลวเต้นน้อยๆ แกล้งพุดอย่างหนึ่งสงบ “ไม่เป็นไร ทำอาหารก็เป็นการพักผ่อนอย่างหนึ่งเหมือนกัน ผ่อนคลายสมอง แล้วยังได้ยืดเส้นยืดสายกล้ามเนื้อกับกระดูกด้วย...คุณตั้งน้ำมันเรียบร้อยแล้วหรือ ผมบ๊ิงขนมปังแล้วกัน”

เห็นเขียวโหลวถกแขนเสื้อเดินมาถึงหน้าเครื่องบ๊ิงขนมปังแล้ว อวีรหันทนเจียมได้แต่บอกรอยพอใจ “งั้นพวกเราทำด้วยกันก็แล้วกัน”

มั่วเสิร์ฟหมิ่นยืนอยู่ด้านข้างหาโอกาสพุดแทรกไม่ได้เลย...แปลกมากหลังจากอวีรหันทนเจียมกับเขียวโหลวมาที่ห้องครัว เขาก็รู้สึกอยู่เรื่อยว่าตัวเองเหมือนเป็นส่วนเกินเป็นพิเศษ จึงรีบพุดแบบอยู่เป็น “เอ๊ย งั้นมือเข้าต้องรบกวนทั้งสองคนแล้ว ผมจะออกไปวิ่งข้างนอก!” พุดจบก็โกยแนบไปทันที

รอเหล้ามั่วไปแล้ว ภายในห้องครัวเหลืออยู่เพียงสองคน บรรยากาศคลุมเครือขึ้นทันตา

น้ำมันในกระทะร้อนได้ที่แล้ว อวีรหันทนเจียมสวมผ้ากันเปื้อน จริงจ้งกับการทอดไข้อย่างกับจุดบันทึกการสอบปากคำอาชญากร เขาจับจ้องในกระทะตาไม่กะพริบ กลัวว่าจะทอดเละ

เรือนร่างที่แข็งแกร่งเด็ดเดี่ยวและเฉียบขาดเสมอมาของชายหนุ่มดูอ่อนโยนขึ้นเป็นกองเพราะภาพนี้ เขียวโหลวยืนอยู่ข้างๆ มองใบหน้าด้านข้างอันหล่อเหลาของอวีรหันทนเจียม จู่ๆ ก็เกิดภาพลวงตาว่าเป็น “คู่สามีภรรยาหนุ่มสาวที่ทำมือเข้าด้วยกันที่บ้าน”...

เขารับสงบใจ หยุดคิดเลอะเทอะ กลับหลังหันไปบ๊ิงขนมปัง

ไม่ช้าในกระทะก็ส่งกลิ่นไข่ดาวหอมหวาน ครู่ต่อมาอวีรหันทนเจียมก็ตักไข่ฟองแรกออกมาส่งให้เขียวโหลว “ผมทำเมนูนี้ครั้งแรก ลองชิมดูสิ”

เขียวโหลวพบว่ารูปร่างของไข่ฟองนี้ค่อนข้างพิลึกกึกกือ จะกลายเป็นหกลเหลี่ยมอยู่รอบร่อ มองออกว่าผู้กองอวีรทำไม่ค่อยเป็นจริงๆ แต่ทำครั้งแรกทอดสุกได้ก็ไม่เลวแล้ว เขารับมาลองชิมดู มุมปากแข็งค้างเล็กน้อย ถามขึ้น

เบาๆ “ไม่ได้ใส่เกลือหรอ”

อวีห่านเจียงหันหน้าตาไร้เดียงสา “ทอดไข่ต้องใส่เกลือด้วยหรอ”

เซียวโหลหวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก “ไม่ใส่เกลือกินแล้วรสชาติจะจืดเกินไป ใส่สักหน่อยดีกว่า”

อวีห่านเจียงพยักหน้าเอาจริงเอาจัง “ได้” งั้นตอนนี้ผมจะทำฟองที่สอง
ซูหยินเนะอยู่ข้างๆ หน่อย”

เซียวโหลว “...”

อวีห่านเจียง “...”

โพล่งคำนี้ออกมาแล้ว ทั้งสองต่างชะงักกัน

หูของเซียวโหลวแดงเถิกทันตา

เดี๋ยวก่อน อะไรคือ “ซูหยินเนะอยู่ข้างๆ หน่อย” กลับโลกเมืองหลัก
มาแล้วยังเรียก “ซูหยิน” อีก นี่เขาปลั่งปากหรอ

อวีห่านเจียงรับรู้แล้วว่าตัวเองเรียกผิด รู้สึกกระดากใจเล็กน้อย

ทว่าสีหน้าของเขาเดิมทีค่อนข้างเคร่งขรึมอยู่แล้ว ต่อให้หน้าแดงก็มอง
ไม่ออก อวีห่านเจียงกระแอมกระไอ อธิบายว่า “ขอโทษที่ เรียกในห้องลับจนชิน
แล้ว สัมเปลี่ยนไปหน่อย...คุณคงไม่โกรธใช่ไหม”

เซียวโหลวแกลังทำเป็นไม่ใส่ใจ หาทางลงให้อีกฝ่าย “ไม่เป็นไร เมื่อก็
คุณพูดอะไร ที่จริงผมก็ได้ยินไม่ชัด”

อวีห่านเจียง “...”

ได้ยินไม่ชัด? แบบนั้นก็ดีแล้ว

อวีห่านเจียงเปลี่ยนคำพูดอย่างเป็นทางการเป็นงาน “ผมให้คุณสอนทอดไข่”
เขาเว้นจังหวะ พูดเสริมต่อ “ปกติผมตื่นแต่เช้าจนชิน ยังงี้ก็นอนไม่หลับอยู่แล้ว
ต่อไปผมรับผิดชอบมือตัวเอง คุณนอนต่ออีกครั้งชั่วโง่ได้”

เซียวโหลวใจเต้นตึกตักไม่เป็นสำเพราะคำเรียกว่า “ซูหยิน”

อวีห่านเจียงอธิบายอะไรเขาก็กลับได้ยินไม่ชัด จับได้แต่ใจความสำคัญ...
สอนทอดไข่

เห็นอวีห่านเจียงเหนำน้มในกระทะอีกครั้ง เซียวโหลวจึงเดินมาข้างตัวเขา
บอกว่า “อย่าใส่น้ำมันเยอะ อุณหภูมิน้ำมันก็อย่าสูงมาก...อืม พอประมาณแล้ว

เวลาทอดไข่ให้ใช้ไฟอ่อน อย่าใช้ไฟแรงทอด จะเล่ง่าย”

อวีหานเจียงตั้งใจฟังพลางเรียนรู้ไปด้วย

เชียวโหลวบอก “ได้แล้ว ตอนนี้ใส่เกลือได้...ใส่ในน้ำมันน้อยๆ คนให้เข้ากัน แบบนี้ไข่ที่ทอดออกมาจะรสชาติดีกว่า ถ้าโรยเกลือบนไข่ตรงๆ จะเค็มจะจืดเป็นหย่อมๆ ได้ง่าย”

อวีหานเจียงทำตามพร้อมถามเสียงต่ำ “แบบนี้ถูกหรือเปล่า”

เชียวโหลวพยักหน้า “ถูกต้อง ใส่ไข่ลงไป...อย่าคนมั่ว ไม่งั้นจะรูปร่างประหลาดมาก”

อวีหานเจียงถึงบางอ้อ “มิน่าล่ะ ไข่ฟองเมื่อกี้ถึงได้รูปร่างน่าเกลียดขนาดนั้น ผมใช้ตะหลิวกลับด้านตั้งหลายครั้ง”

เชียวโหลว “...”

กลับด้านออกมาเป็นไข่ทอดทรงกลมเกลี้ยงได้ ผู้กองอวีคุณก็เก่งมากแล้วนะ ด้วยคำชี้แนะของเชียวโหลว ขั้นตอนทอดไข่ครั้งนี้ราบรื่นเป็นอย่างยิ่ง ภายในห้องครัวกลิ่นหอมตลบอบอวล เสียงพูดของเชียวโหลวได้ยินอยู่ข้างหู ฟังแล้วนุ่มนวลเป็นพิเศษ

นี่คงจะเป็นความชอบสินะ ตราบใดที่มีเชียวโหลวอยู่ข้างๆ ต่อให้ทำเรื่องเล็กน้อยที่ง่ายดายที่สุดยังรู้สึกมีความสุขมาก

อวีหานเจียงผุดความคิดหนึ่งขึ้นในหัวอย่างอดไม่ได้ ถ้าต่อไปได้อยู่กับเชียวโหลว ทุกเช้าเมื่อเชียวโหลวตื่นมาเขาจะทำมือเข้าให้ ตอนนั้นฝีมือของเขายังแย่อยู่มาก แต่เชื่อว่าจะดีขึ้นเรื่อย ๆ เขายังดาวน์โหลดสูตรอาหาร แล้วหัดทำอาหารที่เชียวโหลวชอบกินให้โดยเฉพาะได้ด้วย

จำได้ว่าเชียวโหลวชอบกินบึงย่างหรือเป่ล่านะ นั่นเป็นฝีมือทำอาหารอย่างเดียวที่เขาถนัด ว่างมีโอกาสจะนัดเชียวโหลวไปกินเนื้อย่างอีกสักมื้อ ถึงตอนนั้นจะลงมือทำเอง ย่างเนื้อเสียบไม้อร่อยๆ หลายๆ อย่างให้

อวีหานเจียงคิดเพื่อผืนพลางทอดไข่ ไม่ช้าไข่ฟองที่สองก็ขึ้นจากกระทะอย่างราบรื่น

มีเซฟเชียวกากับด้วยตัวเอง ไข่ฟองนี้จึงมีรูปร่างกลม สีเหลืองทองแวววาว ทำให้ความอยากอาหารของอวีหานเจียงพุ่งขึ้นอย่างอดไม่อยู่ เขาหยิบ

มีดอาหารสไลด์ยุโรปมาแบ่งไขฟองนี้ออกเป็นสองซีกจากตรงกึ่งกลาง หันไปหาเซียวโหลว “ลองชิมดูสิ”

เซียวโหลวหยอกเล่น “ให้ผมเป็นหนูทดลองชิมของที่คุณทำอีกแล้วหรือ”

อวี่หานเจียงพูด “แบบนี้ผมถึงจะได้รู้รสปากของคุณ ชอบเค็มหน่อยหรือว่าจืดหน่อย คราวหน้าผมก็กะได้แล้ว”

เซียวโหลว “...”

คำพูดนี้อย่างกับทอดไขฟองนี้ให้เขาโดยเฉพาะเลย...

เซียวโหลวใจเต้นรัวเหมือนกลอง หลบตาอวี่หานเจียงทันที ก้มหน้าคิบไข่ครึ่งหนึ่งใส่ปากชิมอย่างละเมียดละไม แล้ววิจารณ์ “อร่อยมาก”

อวี่หานเจียงส่งอีกครั้งฟองที่เหลือเข้าปาก ออกปากชม “อร่อยจริงๆ นั่นแหละ”

ทั้งสองสบตากัน ก่อนเบนสายตาหลบพร้อมกันอย่างชัดเจน

ช่วยกันทอดไข สุดท้ายแบ่งกินเท่าๆ กัน กิจวัตรเรียบง่ายแต่กลับทำให้ทั้งสองอดใจเต้นรัวไม่ได้ ความรู้สึกของ “คู่สามีภรรยาหนุ่มสาวใช้ชีวิตอยู่บ้านด้วยกัน” แบบนี้อบอุ่นหวานชื่นเป็นพิเศษ บรรยาการคลุ้มเคลือนเวียนอยู่ภายในห้องครัวตลอดเวลา

อวี่หานเจียงอยากรวบเซียวโหลวเข้ามาในอ้อมกอด แล้วจูบริมฝีปากอีกฝ่ายอย่างนุ่มนวลเสียจริง

ความรู้สึกแบบนี้จะต้องดีกว่าในฝันหลายเท่าจนวัดไม่ได้แน่

แต่ทุกครั้งที่สบดวงตาสุกใสของเซียวโหลว เขารู้สึกผิดกับความคิดของตัวเองเหลือเกิน

เซียวโหลวแสดงออกนิ่งๆ ราวกับเห็นเขาเป็นแค่สหายร่วมรบสู้เคียงบ่าเคียงไหล่ เวลาแบบนี้ถ้าทำอะไรส่งเดช เซียวโหลวจะต้องโกรธแน่ใช่ไหม เกิดความสัมพันธ์ถึงทางตัน จะไม่กระทบแค่ปัญหาความรู้สึกส่วนตัว แต่ยังกระทบถึงการฝ่าด่านในอนาคตของเพื่อนร่วมทีมคนอื่นด้วย

อวี่หานเจียงทำอะไรเด็ดขาดมากเสมอมา ถ้าเป็นโลกจริงเขาจะสารภาพรักตรงๆ ต่อให้โดนเซียวโหลวปฏิเสธก็ไม่ใช่ไร เขาจะจีบต่ออย่างจริงจังจนอีกฝ่ายหวั่นไหว

แต่ตอนนี้คือโลกแห่งไฟ ถ้ายังไม่แน่ใจว่าเซียวโหลวรู้สึกดีกับเขา เกิดผลลบลามสารภาพรักแล้วแห้วขึ้นมา จะไม่ใช่ปัญหาอกหักของเขาแค่คนเดียว ยังอาจทำให้แผนการของทั้งทีมพังไม่เป็นท่าด้วย ถ้ายังไม่มั่นใจจะผลลบลามไม่ได้

ในหัวอวีหานเจียงอารมณ์ความคิดพลุ่งพล่าน พิจารณาอยู่ว่าจะจีบเซียวโหลวอย่างไรดี

แต่กลับไม่รู้เลยว่า เซียวโหลวในตอนนี้ก็กำลังลังเลเช่นกัน

ผู้กองอวีติดกับเขามาก แต่อวีหานเจียงแสดงออกตรงไปตรงมาเกินไป เป็น “ผู้ชายเถรตรง” ขนานแท้ เซียวโหลวไม่กล้าสารภาพรักแน่นอน เกิดผู้กองอวีพูดหน้าตาซึ่งซึ่งว่า “ขอโทษด้วย ผมเห็นคุณเป็นแค่เพื่อน” จะน่ากระอักกระอ่วนขนาดไหน!

ได้แต่ซ่อนความชอบไว้ในใจก่อน ในอนาคตค่อยหาโอกาสลองหยั่งเชิงดูว่าผู้กองอวีจะยอมรับแฟนหนุ่มได้หรือเปล่า

ทั้งสองทำมือเข้าอยู่ในห้องครัวไปคิดเรื่องในใจไป

พวกเขาต่างเป็นคนใจเย็นมาก ดังนั้นจะไม่วู่วามสารภาพตรงๆ คนทั้งสองที่ไม่เคยมีความรักมาก่อนใส่ชื่อเรื่องความรู้สึก เหมือนกับหอยทากที่ซ่อนอยู่ในเปลือก แอบโผล่หัวและหนวดออกมาลองหยั่งเชิงกัน แต่กลับไม่กล้าก้าวข้ามเส้นนั้น

เส้าชิงเกอเดินมาถึงตรงบันได เห็นเซียวโหลวกำลังทำอาหารกับอวีหานเจียงอยู่ในห้องครัวพอดี

ตอนอวีหานเจียงหันหลัง เซียวโหลวแอบมองด้านหลังของผู้กองอวี พอเซียวโหลวหันหลัง อวีหานเจียงก็หันหน้ากลับมามองด้านหลังของเซียวโหลว ในดวงตาของทั้งสองมีแต่ความชอบพอ ความชื่นชม และความยกย่องที่ปิดไม่มิด

แต่เมื่อเจอหน้ากันตรงๆ ทั้งสองคนกลายเป็นเงียบขรึมจริงจังทันที พูดคุยเหมือนทำตามหน้าที่

“ผู้กองอวี คุณคิดว่าด้านต่อไปพวกเราไปที่ไหนกันดี”

“เรียกผู้กองอวีอีกแล้ว เราไม่ใช่เจ้านายลูกน้องกันสักหน่อย เวลาส่วนตัวคุณเรียกชื่อผมต่อได้”

“เรียกจนชินแล้วนะ” หน้าเซียวโหลวร้อนเล็ก ๆ ก่อนจะเปลี่ยนคำพูด

“ห่านเจียง ก่อนหน้านี้พวกเราผ่านโพแดงแล้วไปข้าวหลามตัดต่อตลอด ครั้งนี้จะไปข้าวหลามตัดเหมือนเดิมหรือเปล่า”

“อ้อ ตามลำดับเถอะ” อวีห่านเจียงที่ถูกเรียกว่า “ห่านเจียง” นี้ใจสั้น ภายนอกคงความนิ่ง แต่ระหว่างคิ้วกับดวงตาเผยความนุ่มนวลออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ “เหล้ามั่วจับได้ไพระดับ S ที่แปลงมุมมองได้ ต่อให้เจอเขาวงกตก็ไม่ต้องกังวลมาก”

เส้าชิงเก๋อฟังเกือบจะขำแล้ว

นึกว่าสองคนนี้มาทำอาหารด้วยกันในห้องครัวตั้งแต่ไก่โห่ เพราะความล้มพันธ์มีอะไรคืบหน้าซะอีก

กลับกลายเป็นว่าทำมือเข้าไปด้วย แกล้งทำเป็นคุยแผนการกันอย่างใจเย็นไปด้วยเสียอย่างนั้น

ลูกพี่ห้องลับโพแดงทั้งสองไขปริศนาเก่งปานนั้น เจอปริศนาความรู้อีกของตัวเองเข้า ทำไมถึงกลายเป็นจอมกากคะแนระดับ D ไปได้นะ

189

แผนการใหม่

เวลาเก้าโมงเช้า สมาชิกทีมทั้งหมดลงมาถึงชั้นล่างแล้ว เห็นบนโต๊ะอาหารวางขนมปัง นม และไข่ทอดไว้อย่างเป็นระเบียบเรียบร้อย เย้ฉัพุดด้วยความซาบซึ้ง “ขอบคุณครับอาจารย์เชียว ลำบากแล้วที่ทำมือเช้าให้ทุกคน!”

เชียวโหลวบอก “วันนี้คนที่ต้องขอบคุณคือผู้กองอวี เขาทอดไข่ให้ทุกคน” ทุกคน “??”

จินตนาการไม่ออกเลย ภาพผู้ชายที่เย็นชาอยู่เสมอผูกผ้ากันเปื้อนทอดไข่ในห้องครัว เพื่อนร่วมทีมต่างหันหน้ามองอวีหาคำเจียงด้วยความเหลือเชื่อโดยพร้อมเพรียง...

อวีหาคำเจียงสีหน้าเรียบนิ่ง “เป็นเพราะอาจารย์เชียวแหละดี ทุกคนรีบกินเถอะ”

ทุกคนจ้องตา มองหน้ากันเลิ่กลั่ก ดังนั้น ศาสตราจารย์เชียวเป็นคนแนะนำเจ้าหน้าที่ตำรวจอวีทำไข่ทอดแปดฟองนี้แหละ พวกเขาสองคนตื่นมาแต่เช้าตรู่คาดไม่ถึงว่าศาสตราจารย์เชียวจะถ่ายทอดฝีมือการทำอาหารให้ผู้กองอวีด้วยตัวเองเลยเนี่ยนะ

เล่าซึ่งเก๋ที่รู้ทุกอย่างเพียงหัวเราะไม่พูดอะไร

เมื่อทุกคนชิมแล้วต่างพากันชมไข่ทอดของอวีหาคำเจียงไม่ขาดปาก “อร่อย!”

“คิดไม่ถึงว่าผู้กองอวีจะมีพรสวรรค์ลงครัวใช้ได้”

“นี่ปลุกอีกสกลเพราะคำแนะนำของอาจารย์เชียวเหรอ”

“ถ้าใครแต่งกับผู้หญิงอวี๋ อนาคตก็มีบุญแล้ว”

เล่าซิงเก๋อพูดขึ้นทันควัน “ผู้หญิงอวี๋ของพวกเราเรามีภรรยาแล้วไม่ใช่หรือไง”

ทุกคนหันกลับมามองเขาด้วยความสงสัย

เล่าซิงเก๋อมองเซียวโหลวคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “ผู้หญิงอวี๋กับอาจารย์เซียวของพวกเราเป็นสามีภรรยากันมาชาติหนึ่ง รักใคร่กันดี ถือไม่ท้ายสุดของกระบองยอดเพชร ยังรับเลี้ยงลูกชายหนึ่งลูกสาวหนึ่งด้วย ผมไม่ได้จำผิดใช่ไหม”

ทุกคนเพิ่งคิดตามทันเอาป่านนี้ เขาพูดถึงเนื้อเรื่องของห้องลับ 8 โปะแดงนี่เอง

เซียวโหลวกระแอมกระไอเอ่ยว่า “ประธานเล่า อย่าล้อเล่นแบบนี้สิ นั่นมันเซตตั้งของห้องลับ”

อวี๋ห่านเจียงพูดเช่นกัน “เรื่องที่ผ่านมาไปแล้วอย่าพูดถึงเลย”

เยฉีไม่รู้ถึงนัยลึกซึ้งในคำพูดของเล่าซิงเก๋อเลย ยกมือเห็นด้วยทันใด “ไม่พูดถึง ใครจะพูดเรื่องผมแต่งหญิง ผมไม่จบกับคนนั้นแน่! นี่มันผ่านไปแล้วประวัติศาสตร์ดามีตลิมมันไปซะเถอะ”

เล่าซิงเก๋อมองเยฉีพลางคิดในใจ สำหรับนายนะคือประวัติศาสตร์ดามีตแต่สำหรับอวี๋ห่านเจียงกับเซียวโหลวบางทีอาจไม่อยากจะลืมความทรงจำทั้งดงามก็ได้...เพียงแต่ อวี๋ห่านเจียงกับเซียวโหลวตอนนี้ยังอยู่ในช่วงคลุมเครือที่ต่างฝ่ายต่างชอบกัน ต่างฝ่ายต่างหยิ่งแข็งกัน เล่าซิงเก๋อไม่อยากจะยุ่งเรื่องชาวบ้านมากนัก จึงก้มหน้าดีมนม

มั่วเสว่หมินถาม “แผนการต่อไปของพวกเราคืออะไรครับ ต่อต้านถัดไปหรือพักสองวัน”

ในห้องลับกล้วยค อวี๋ห่านเจียงและเซียวโหลวคอยหาแนวคิดการสันนิษฐานที่ถูกต้องมาตลอด สันนิษฐานหลายครั้งแล้วก็ลืมหืม ใต้สวนนักฆ่ารวมถึงผู้ต้องสงสัยติดต่อกันหลายคืน เดว่าคงนอนไม่พอมาหลายคืนแล้ว ตัวหลงเซินก็ไม่ได้หลับดี ๆ มาหลายวันเพื่อรีบกลับเมืองหลวง ส่วนคนอื่นๆ เดินตามแนวคิดของลูกพี่ใหญ่ห้องลับโปะแดงสองคนนี้เป็นหลัก ไม่ได้เบี่ยงลืมนักก็ชนะแบบนอนมาแล้ว พวกเขาไม่เห็น้อย ผาด่านต่อก็ไม่เป็นไร

สำคัญคือดูความเห็นของเซียวโหลวกับอวี๋ห่านเจียง

เซียวโหลวกำลังจะพูด จู่ๆ โทรศัพทมือถือก็มีข้อความหนึ่งแจ้งเตือนขึ้นมา “กลับจากห้องลับ 8 โปแดงหรือยัง ถ้ามีเวลาเชิญทั้งสองคนมาที่หน่วยข่าวกรองหน่อย มีของจะให้พวกคุณ...ถึงฉือ”

หลังจากเซียวโหลวเปิดอ่าน ทันใดนั้นข้อความนี้ก็หายไป ข้อความมาจากเบอร์แปลก เห็นได้ชัดว่าถึงฉือใช้โปรแกรมอะไรสักอย่างลบข้อความโดยอัตโนมัติเพื่อไม่ให้ทิ้งร่องรอยไว้

โทรศัพทมือถือของอวีห่านเจียงก็ดังเช่นกัน เขาก็มองหน้าจอ ชัดเจนว่าได้รับข้อความนี้ด้วย

ทั้งสองคนสบตากัน อวีห่านเจียงพูดขึ้น “ตอนเที่ยงผมกับอาจารย์เซียวมีธุระนิดหน่อย ต้องออกไปข้างนอก ทุกคนพักผ่อนที่วิลล่ากันไปก่อน เรื่องจัดการดำเนินต่อไปไว้พวกเรากลับมาแล้วค่อยว่ากันเถอะ”

เหล่าสมาชิกทีมต่างไม่มีข้อโต้แย้ง

ตอนเที่ยง เซียวโหลวกับอวีห่านเจียงกินอาหารเสร็จก็ขับรถกันไปหาถึงฉือ ตำแหน่งของไซต์ก่อสร้างร้างที่คนจากหน่วยข่าวกรองพาพวกเขาไปครั้งที่แล้วอยู่ไกลมาก เส้นทางคดเคี้ยวเหลือเกิน ยากจะหาเจอ ดีที่ถึงฉือส่งระบบนำทางไปยังโทรศัพทมือถือทั้งสองเครื่องโดยตรง พวกเขาจอดรถที่ลานจอดละแวกใกล้ๆ และเดินเท้าต่อไปยังไซต์ก่อสร้าง เมื่อมาถึงตำแหน่งที่กลไกทำงานข้างใต้เท้าทรุดลงอย่างที่ไม่คาดเอาไว้ ทั้งสองคนหล่นวบลงไปอีกครั้ง

จำได้ว่าครั้งที่แล้วพวกเขามาที่โรงงานใต้ดินของถึงฉือด้วยกัน เนื่องจากตัวร่วงลงไปกะทันหัน อารามกังวลเซียวโหลวจึงจับมือของอวีห่านเจียง ส่วนอวีห่านเจียงก็กุมมือเขากลับ นั่นเป็นครั้งแรกที่พวกเขาจับมือกัน

ความรู้สึกใจเต้นแรงตอนถูกอวีห่านเจียงจับมือนั้นยังคงเด่นชัดในความทรงจำราวกับเพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ความจริงตัวเขาเองชอบผู้หญิงของอวีมาตั้งแต่ตอนนั้นแล้วละมั้ง แต่ไม่ได้คิดเรื่องนี้ให้ดี เข้าใจผิดว่าใจเต้นแรงเพราะตึงเครียด...

สภาพแวดล้อมที่คุ้นเคยทำให้เซียวโหลวนึกถึงประสบการณ์จับมือครั้งแรก อวีห่านเจียงก็นึกถึงครั้งนั้นไม่ต่างกัน

ระหว่างที่ร่วงลงมาอย่างรวดเร็ว ความรู้สึกไร้น้ำหนักอย่างรุนแรงทำให้คน

อดตั้งเครียดไม่ได้ ประกอบกับลืฟต์นี้ของคุณถึงไม่มีไฟ รอบข้างมืดสนิท รู้สึกประหนึ่งหล่นลงมาอยู่ที่แกนโลกมืดมืด

อวิหานเจียงเป็นฝ่ายจับมือเซียวโหลวก่อน บอกเสียงนุ่ม “ระวัง อย่าเหยียบพลาด”

เซียวโหลวส่งเสียง “อือ” รู้สึกเขินอายที่จะกุมมือกลับ แต่ก็ไม่ได้สะบัดออก ถูกอีกฝ่ายจับมือไปเสียบๆ แบบนี้

ไม่รู้ว่าลืฟต์ดังกล่าวมานานขนาดไหนถึงพ่อนความเร็วหยุดลงในตอนนั้น ทั้งสองมองเห็นช่องทางเดินที่คุ้นเคยอีกครั้ง หลอดไฟแสงขาวແບตาส่องโถงทางเดินสว่างโร่ หลังจากทั้งสองยืนยันตัวตนที่หน้าประตูเหล็กแล้ว ทางเดินก็เปิดออกให้พวกเขา

อวิหานเจียงจูงมือเซียวโหลวเดินเข้าไปในโรงงานใต้ดิน

สิ่งที่ทำให้อวิหานเจียงประหลาดใจคือ ลู่วิวชนผู้เป็นพี่ชายก็อยู่ด้วย เขากำลังนอนอยู่บนเตียงข้างๆ ถังฉือเหมือนกำลังช่วยรักษาให้อยู่ เมื่อได้ยินเสียงฝีเท้า ลู่วิวชนก็หันหน้ามา พบว่าเป็นน้องชายกับเซียวโหลวยืนเคียงกันอยู่ตรงนั้น กำลังจูงมือกันอยู่

ลู่วิวชนยกยิ้มมุมปากน้อยๆ รอยยิ้มกระเซ้าเย้าแหย่ “เสียวโหลวมาแล้วเหรอ”

เซียวโหลวชักมือกลับทันทีเหมือนมีไฟดูด ใบบุรอันเล็ก ๆ อย่างช่วยไม่ได้ เมื่อใกล้มพล่อยออก กลายเป็นว่าถูกพี่ชายของอวิหานเจียงเห็นพวกเขาจูงมือกันเข้าซะได้...พี่จิวคงไม่คิดมากใช่ไหม

อวิหานเจียงหันตานิ่งเฉย พูดเสียงต่ำ “พี่มาอยู่ที่นี้ได้ยังไง”

ลู่วิวชนว่า “เสียวถึงเรียกฉันมา บอกว่าช่วงนี้ศึกษาข้อมูลแล้วเจอบางอย่าง”

อวิหานเจียงถามอย่างสนใจ “คุณถึงเจออะไรเหรอ”

ถังฉือเปิดหน้าจอใหญ่ตรงหน้า บนนั้นเป็นโค้ดถึยิบ อีกสามคนลั่นดูไม่เข้าใจ

เซียวโหลวเดา “นี่คือโปรแกรมอะไรสักอย่างใช่ไหมครับ”

ถังฉือนั่งบนวิลแชร์ นิ้วมือขีดขาวกดหลายปุ่มต่อเนื่อง บนหน้าจอเริ่มเล่น

เนื้อเรื่องตอนหนึ่งจากมุมมองพระเจ้า ตัวการ์ตูนจิปี¹ จิวๆ จำนวนมากเล่นบทบาทต่างๆ ในเนื้อเรื่อง เขาเล่า “นี่คือโค้ดเกมอาร์พีจี ผมิวิเคราะห์ตัวอย่างของห้องลับโพแดงระดับ A เจอว่าเนื้อเรื่องในห้องลับโพแดงจะปรับเปลี่ยนอยู่ตลอดเวลา สร้างตัวเลือกที่แตกต่างกันให้กับผู้ทำแต่ละคน ทิศทางของเนื้อเรื่องก็จะเปลี่ยนไปด้วย เหมือนกับเกมที่เคยเล่นเมื่อก่อน เป็นเกมอาร์พีจีที่มีฉากจบหลายแบบ”

คำพูดของเขาทำให้เซียวโหลวนึกออกทันที “ใช่แล้ว เนื้อเรื่องที่พวกเราเจอครั้งนี้ก็เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาตลอด การเลือกแต่ละครั้งส่งผลต่อเนื้อเรื่องที่จะตามมา เหมือนกับเกมอาร์พีจีที่มีหลายเส้นเรื่องจริงๆ ด้วย!”

ถึงฉือพยักหน้า “อาจารย์เซียวเคยได้เล่นเกมอาร์พีจีที่มีฉากจบหลายแบบด้วยเหรอ”

เซียวโหลวตอบ “สมัยมหาลัยผมเล่นเกมมาเยอะ ทั้งเกมซิงเกิลเพลเยอร์ เกมออนไลน์ แล้วก็ประเภทเอาตัวรอดจากห้องลับด้วย”

อวีหานเจียงมองเขาอย่างเหลือเชื่อ “ผมนึกว่าสมัยมหาลัยคุณเป็นเด็กหัวกะทิเรียนหนังสือเองทุกวันซะอีก ไม่คิดว่าจะเล่นเกมด้วย”

ลู่วิวชวนลุกขึ้นนั่งบนเตียง พูดติดตลก “นายนี้ไม่เข้าใจซะแล้ว เด็กหัวกะทินะหัวดี ความรู้ที่คนอื่นอ่านเป็นอาทิตยกว่าจะเข้าใจ เซียวโหลววันเดียวก็รู้เรื่องแล้ว เวลาที่เหลือก็น่าเบื่อนะสิ แล้วยังไม่มียแพนอีก ก็ได้แต่เล่นเกมไม่ใช่เหรอ”

เซียวโหลวกระแอมกระไอ “พี่จิวพูดถูก ผมไม่ได้ใช้เวลาเรื่องเรียนมาก เวลาที่เหลือเล่นเกมมาเยอะจริงๆ นั่นแหละ” นี่คือเหตุผลที่ต่อมาเขาติดอกติดใจการเอาชีวิตรอดจากห้องลับ พอเข้ามาในโลกนี้ก็เล่นเองจนได้คะแนนห้องลับโพแดงระดับ S

ถึงฉือเอ่ย “ห้องลับโพแดงเท่ากับเกมเอ็มเอ็มโออาร์พีจีที่มีฉากจบหลายแบบ คล้ายกับเกมประเภทเนื้อเรื่องแบบซิงเกิลเพลเยอร์ที่เมื่อก่อนฮิตมาก ถ้าเลือกไม่ระวัง บางทีอาจเร่งให้ตายทันที ได้ฉากจบแบบโดนฆ่ายกทีม”

¹ ตัวการ์ตูนจิปี (Chibi) คือ ตัวการ์ตูนที่มีขนาดเล็กจิ๋วน่ารัก หัวโต ตาโต ผิดสัดส่วนจากรูปร่างปกติ เรียกอีกอย่างว่าตัวการ์ตูนออสตี (Super Deformed)

อวีห่านเจียงเข้าใจแล้วเช่นกัน หวนนึกถึงประสบการณ์ในห้องลับ 8 โฟแดง แล้วช่างอกล้นขวัญแหวนจริง ๆ ก้าวพลาดไปนิดเดียวอาจตายยกทีมได้

ถึงฉือบอ ก “เกมสวมบทยาพัตว์ละครหลายคนแบบนี้ อยากได้จากจบ สมบูรณ์แบบจะพลาดไม่ได้แม้แต่คนเดียว จุดนี้พวกคุณน่าจะรู้ได้จาก 8 โฟแดง แล้วใช้ไหม”

เซียวโหลวกับอวีห่านเจียงมองตา แล้วพยักหน้าพร้อมกัน

ลูจิวชวนลูบคาง เอ่ยว่า “เพราะฉะนั้น ตอนที่พวกเราอยู่ห้องลับระดับ S เลือกดอกจิกที่คิดไปเองว่าง่ายมากเป็นอันดับแรก ผลปรากฏว่าตายยกกลุ่ม ใน J ดอกจิก...ถ้าตอนนั้นเลือกโฟแดงก่อน เป็นไปได้ว่าอาจตายยกกลุ่มใน J โฟแดงเหมือนกันใช้ไหม ยังไงในทีมพวกเราที่มีอยู่สองสามคนที่ไม่เข้าใจการ ไซคอดีเลย มีโอกาสสูงมากที่พวกเขาจะทำเบาะแสที่แบ่งให้ไปตกหล่น”

อวีห่านเจียงได้ยินตรงนี้ ในที่สุดก็เข้าใจความหมายของถึงฉือ “คุณถึง หมายความว่า พวกเราต้องเริ่มปลูกฝังความสามารถในการวิเคราะห์ตรรกะของ สมาชิกทีมแต่ละคนตั้งแต่ตอนนี้ พอถึงห้องลับระดับ S พยายามอย่าให้เบาะแส ตกหล่น จะได้ไม่เดินผิดทางจนเกิดจากจบแบบตายใช้ไหม”

ถึงฉือพยักหน้า “อ้อ ยังมีอีกจุดหนึ่ง ผมพบว่าเกณฑ์การให้คะแนนของ ห้องลับโฟแดงไม่ตายตัวเหมือนกัน แกะไขเส้นเรื่องหลักบางที่อาจได้แค่ [ผ่านด่าน สมบูรณ์แบบ] แต่ถ้าอยากจับหีบสมบัติไประดับ S จำเป็นต้องไขเส้นเรื่องย่อยให้ จบเพิ่ม ไขปัญหาทุกเส้นเรื่องย่อยให้หมดแล้วคะแนนตอนท้ายถึงจะได้ระดับ S”

เซียวโหลวพยักหน้าเข้าใจ “เข้าใจแล้วครับ ครั้งนี้พวกเราไขเส้นเรื่องย่อย ไปสามเรื่องกว่าจะได้ผ่านด่านสมบูรณ์แบบ”

ถึงฉือเอาไฟโบนี้ออกจากกระเป๋าไฟส่งให้เซียวโหลว “พี่จิวให้ผมเอาไว้ พวกคุณ น่าจะช่วยผ่านด่านห้องลับในอนาคต”

เซียวโหลวรับมาดู เป็นไฟโอบีเพิ่มระดับ S [โดรนถ่ายภาพทางอากาศ] หนึ่งใบ ไฟอุปกรณ์ไฮเทคเหมือนกับหุ่นยนต์แมงมุมและโดรนที่คุณถึงประดิษฐ์ รูปร่างคล้ายว่ารูปแมลงปอขนาดเล็ก ตรงกลางเป็นหน้าจอมอนิเตอร์ ตรงส่วนหัว เป็นกล้องเว็บแคม

ถึงฉืออธิบาย “โดรนถ่ายภาพทางอากาศบินขึ้นกลางอากาศถ่ายภาพ

ต่อเนื่องกับภาพนิ่งได้ ถ่ายได้มากสุดวันละสิบภาพ โหมดติดตามแบบต่อเนื่องติดตามได้ครั้งละห้าสิบนาที ใช้ในห้องลับข่าวหลามตัดจะถ่ายเส้นทางเขาวงกตจากมุมสูงทางอากาศได้ ในห้องลับโพแดงกับโพดำเอามาใช้เป็นวงจรปิดได้ปล่อยขึ้นกลางอากาศตามที่กำหนดเพื่อควบคุมจากระยะไกล หลังเก็บไฟกลับมาก็นำข้อมูลภาพบันทึกมาให้พวกคุณ”

อวีห่านเจียงได้ยินตรงนี้ก็รู้สึกว่ไฟโบนี่แข็งแกร่งมาก อันที่จริงการนำโดรนถ่ายภาพทางอากาศมาใช้โชคดีมีประโยชน์มาก สามารถถ่ายภาพที่เกิดเหตุจากมุมต่างๆ มีประโยชน์ต่อการวิเคราะห์ห่อหุ้มในภายหลัง เพียงแต่ผลิตภัณฑ์ไฮเทคอย่างโดรนถ่ายภาพทางอากาศอาจถูกห้ามใช้ในห้องลับสมัยโบราณ

คิดมาถึงตรงนี้ อวีห่านเจียงอดถามไม่ได้ “ห้องลับระดับ A หลังจากนั้นเป็นสภาพแวดล้อมโบราณเยอะไหม”

ลู่อิวชวนตอบ “ไม่แน่นอน 8 โพแดงที่พวกเราเคยเจอเป็นการชิงเล่ห์เหลี่ยมกันในยุคโบราณ 9 โพแดง 10 โพแดงเป็นยุคปัจจุบันทั้งหมด แต่ทีมยอดฝีมือของกิลด์อื่นเคยเจอโลกดวงดาวหรือโลกยุคสาธารณรัฐมาแล้ว ห้องลับระดับ A จะลุ่มตามทีม ไม่มีคำอ้างอิงด้านวิธีการ”

ถังฉือเสริม “แต่ดูจากบิกิตาต้า เบอร์เซนต์ยุคโบราณค่อนข้างน้อย ยังมีโอกาสได้ใช้โดรนถ่ายภาพทางอากาศมากอยู่”

เซียวโหลวรับไฟไว้อย่างระมัดระวัง “ขอบคุณคุณถึงกับพี่จิวครับ อย่างนั้นผมจะรับไฟโบนี่ไว้”

ลู่อิวชวนยิ้มอย่างสบายๆ “คนกันเอง เกรงใจอะไรกัน”

เซียวโหลวนิ่งไป คนกันเอง? ดูท่าพี่จิวคงจะเห็นพวกเขาเป็นเพื่อนร่วมทีมแล้วละมัง

มีแต่อวีห่านเจียงที่เข้าใจความหมายของพี่จิว พี่จิวรู้ว่าเขาชอบเซียวโหลวหมายความว่ายอมรับเซียวโหลวแล้ว

หลังจากออกจากโรงงานใต้ดินของถังฉือ อวีห่านเจียงขับรถพาเซียวโหลวกลับวิลล่า

ระหว่างทางทั้งสองเจียบไปชั่วครู่ เซียวโหลวถึงเอ่ยขึ้น “ถึงตอนนี้คุณถึงกับพี่จิวจะไม่ต้องเป็นฝ่ายไปฝาด่าน แต่ทุกครั้งที่พวกเราเข้าไปหนึ่งอาทิตย์

พวกเขาจะต้องเจอรายสัปดาห์เพิ่มอีกหนึ่งอาทิตย์หรือเปล่า วันนี้พี่จิวมาโผล่ที่โรงงานใต้ดิน ผมว่าเรื่องไม่ได้ง่ายขนาดนั้น เหมือนเขาจะบาดเจ็บอีกแล้วเลยไปหาคุณถึงให้ช่วยรักษา...”

อิวานเจียงพยักหน้า “ผมดูออก เขาไม่สะดวกจะพูดออกมาเท่านั้น”

สถานะของลู่วิวชนในตอนนี้อย่างคงเป็นไส้ศึกขององค์กรนกล่า ทุกครั้งที่เข้ารายสัปดาห์ เขาจำเป็นต้องลากเพื่อนร่วมทีมมาช่วยทำภารกิจให้สำเร็จ ทั้งยังต้องหาข้ออ้างที่สมบูรณ์แบบ อธิบายสาเหตุที่ตัวเองทำภารกิจล้มเหลวกับองค์กรนกล่า

หนที่แล้วให้รู้หัวอึงเหงเขาหลอกๆ หนึ่งทีพอให้ผ่านไป หนนี้เขาจะแสดงอย่างไร อิวานเจียงไม่แน่ใจ แต่ต้องไม่ตายแน่นอน

อันที่จริง ห้องลับรายสัปดาห์ของทุกสัปดาห์ พี่จิวกำลังเดิมพันด้วยชีวิต

คิดมาถึงตรงนี้ สีหน้าของอิวานเจียงเคร่งขรึมขึ้นทันตา “พวกเราเร่งความคืบหน้า แล้วรวมตัวกับพวกเขาให้เร็วที่สุดเถอะ”

เซียวโหลวกับเขาผูกหนังสือสัญญากันไว้แล้ว ไม่ว่าไปที่ไหนก็จะไปด้วยกัน ตราบใดที่คนที่ชอบอยู่ข้างกายเสมอ ได้เห็นเซียวโหลวทุกวัน เขาก็พอใจมากแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องรีบร้อนยืนยันความสัมพันธ์

รีบออกไปจากโลกนี้พร้อมกับทุกคนต่างหากถึงจะเป็นเรื่องสำคัญที่สุดในตอนนี้

เซียวโหลวก็คิดแบบนี้เช่นกัน เขาเป็นเจ้าของหนังสือสัญญา จำเป็นต้องคำนึงถึงความรู้สึกของเพื่อนร่วมทีม เหล่ามั่ว หลงเซิน ชวีห้วนเยว่ เย่ฉี ประธานเล่า และหลิวเฉียว ต่างมีเหตุผลที่จำเป็นต้องกลับไป นับประสาอะไรกับพี่จิวที่ชีวิตแขวนอยู่บนเส้นด้ายทุกเมื่อเชื่อวัน รายสัปดาห์แต่ละครั้งล้วนเล่นกับความตาย คุณถึงร่างกายพิการยังตั้งใจศึกษาข้อมูลห้องลับของโลกใบนี้มาตลอด...

ไม่สมควรเลยถ้าพวกเขาจะยิ่งยื้อเวลาต่อไป

ดังนั้น เมื่อกลับถึงวิลล่า เซียวโหลวและอิวานเจียงจึงเรียกเพื่อนร่วมทีมมารวมตัวกันรอบๆ ตัดสินใจฝ่าด่านต่อไปในตอนบ่าย

ทั้งสองสบตากัน จับไฟโบ้ถัดไปทันที

โลกแห่งไฟ 5
卡牌密室

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th
www.amarinbooks.com @amarinbooks Lilac.Novel Lilac_Novel

Published originally under the title of 《卡牌密室》(Card Room)

Author © 蝶之灵 (Die Zhi Ling)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2024 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6675-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุขทวีวงศ์ • ที่ปรึกษา ่องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร วิกันดา เมื่อกบัวขาว • บรรณาธิการ ชลลดา ชลาดล
บรรณาธิการต้นฉบับ พรรณรวิ อภินิษฐาภิชาติ • ซัพเอดิเตอร์ พชร เรืองฉาย
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษ์ณีย์ เขยกลั่น • ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล
ออกแบบรูปเล่ม สุนิดา กาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร อัมไพวรรณ ยศศิริพันธ์
รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ
ฝ่ายการตลาด พรรรัตน์ รูปสูง, สิริราช จิวโสม, บุรัสกร มณีกุลพันธ์

เซียวโหลวจิตใจสับสนวุ่นวายเหมือนด้ายพันกัน
เมื่อก่อนเวลาผ่านด่านแล้ว เขาคิดแต่อยากจะรีบกลับไปเมืองหลัก
แต่ครั้งนี้หลังจากผ่านด่าน ไม่คิดว่าในใจกลับอาลัยอาวรณ์เล็กๆ
ขณะเดียวกัน **อู่หานเจียง**ก็กำลังหวนนึกถึงเนื้อเรื่องในด่านที่ผ่านมา
แต่เผ่าผมงอกขาวไปพร้อมกับเซียวโหลว...นี่ต่างหาก เป็นสิ่งที่เขาหวังอยู่ในใจ

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-6576-4

9 786161 865764

485 บาท